

PEONY



5

เขียน

Hanmint

แปล

เชริน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



คำนำสำนักพิมพ์

แม้ปัญหาจะรุมเร้า แต่แผนการต่างๆ ที่อาร์ทีเซียได้ทอ
ตาข่ายไว้ก็เริ่มมีเหยื่อมาติดกับมากขึ้น ทุกอย่างกำลังดำเนินไป
ตามที่เธอต้องการ แต่แล้วกลับมี ‘ผู้ที่ย้อนกลับมา’ อีกคน
ปรากฏตัวขึ้น และคนคนนั้นก็personใกล้ชิดของเธอเอง

ขอบอกเลยว่าเล่มนี้เรื่องราวเข้มข้นขึ้นมากทีเดียวค่ะ
เกิดเรื่องไม่คาดฝันหลายอย่างขึ้นทั้งภายในและภายนอก
จักรวรรดิ รวมทั้งความสัมพันธ์ของตัวอาร์ทีเซียและเซดริกเองก็
ด้วย มาติดตามว่าอาร์ทีเซียจะสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ไป
ได้หรือไม่ และเรื่องราวในจักรวรรดิจะพลิกผันอย่างไรบ้าง
พลิกหน้าถัดไปกันเลยค่ะ

PEONY

บทที่ 21

อาร์ทีเซียตื่นขึ้นมาอีกครั้งในเช้าวันรุ่งขึ้น

เซดริกนอนอยู่ข้างเธอตลอดทั้งคืนจนฟ้าสาง เนื่องจากกังวลว่าหากอาร์ทีเซียลืมตาขึ้นมาแล้ว เธอจะมีสภาพจิตใจไม่มั่นคงหรือเกิดอาการชักขึ้นมาอีกครั้ง

แต่เมื่ออาร์ทีเซียลืมตาตื่นในตอนเช้า เธอกลับมีสีหน้าเยียบสงบต่างจากที่เขาคิดไว้

“เหีย หลับสบายหรือเปล่าครับ”

เซดริกสนใจพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ แม้ภายในใจจะยังคงรู้สึกซับซ้อน แต่เขาก็ตั้งใจจะแสดงท่าทีที่สงบและมั่นคงให้เธอเห็น

อาร์ทีเซียที่ยังคงซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มกะพริบตาซึ่งบวมซ้ำจากการร้องไห้เบาๆ ก่อนจะยกมือมาปิดบังไว้

“...ข้าเจ็บตาน่ะค่ะ”

“เพราะร้องไห้มากเกินไปไงครับ แล้วเจ็บคอด้วยหรือเปล่า”

“เจ็บค่ะ...”

อาร์ทีเซียตอบด้วยน้ำเสียงแหบแห้งราวกับจะขาดหายไป เซดริกจึงเอ่ย

“ข้าจะเรียกหมอมาดูอาการให้ครับ ท่านล้างหน้าล้างตาแล้วกินอะไรสักหน่อยเถอะ”

“ออกไปก่อนเถอะค่ะ”

คำพูดของอาร์ทีเซียทำให้เซดริกหยุดชะงักลงทันที

“ท่านเดินทางจากดินแดนทางตอนเหนือมาที่นี้อย่างนี้ ผลกระทบที่เกิดขึ้นคงไม่ใช่หน่อยๆ เลยใช่ไหมคะ”

อาร์ทีเซียกล่าวด้วยน้ำเสียงแหบพร่าพลางเอามือกุมไว้ที่ลำคอ

“อย่าเพิ่งพูดอะไรเลยครับ”

เซดริกเอ่ยราวกับกระซิบ ก่อนจะพูดแทนอาร์ทีเซีย

“ถูกต้องครับ เป็นเพราะท่านล้มหมดสติไปด้วย ข้าก็เลยต้องเข้ามาควบคุมสถานการณ์แทนนะ”

“แล้วเรื่องดินแดนทางตอนเหนือ...”

“เรื่องนั้นไม่ต้องกังวลหรอกครับ ข้าอธิบายให้พวกเขาเข้าใจแล้ว อีกอย่างเรื่องนั้นเราก็ต้องปรึกษากันก่อนด้วยแล้วยังมีจดหมายที่ต้องส่งไปอีก”

เซดริกกล่าว

หากเป็นมนุษย์ด้วยกัน การเจรจาก็คงไม่ราบรื่นง่ายดายเช่นนี้ แต่สำหรับอาบิวซึ่งเป็นเจ้าชายแห่งคาร์มัทแล้ว แม้อีกฝ่ายจะรู้จักการตั้งข้อสงสัย แต่ก็ไม่ได้สั่นหวั่นในการจับผิดข้อแก้ตัวของมนุษย์มากนัก

ดังนั้น อาบิวจึงเข้าใจและยอมรับคำอธิบายของเซดริกที่บอกว่าครอบครัวของภรรยามีปัญหาอย่างไม่นึกกังขา

“คูชีวิตมีเรื่องให้ต้องกังวลเช่นนี้ ท่านก็คงไม่เป็นอันทำอะไรเช่นกัน ถ้าอย่างนั้นเราจบการสนทนาครั้งนี้ไว้เท่านี้ก่อนดีกว่า แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าข้าจะยุติการเจรจาทั้งหมดหรอกนะ อย่างไรก็ตามเสีย ต่อให้ท่านจะอยู่ที่นี้ต่ออีกสองสามเดือนเพื่อแลกเปลี่ยนบทสนทนากับข้า ก็ใช่ว่าจู่ๆ จะสามารถรู้ต่อต้านเทือกเขาไทลด์ออกได้ในทันทีอยู่แล้ว”

“ขอบคุณที่เข้าใจ”

“อีกอย่างคู่ชีวิตของท่านก็คือหญิงสาวที่มีพลังแห่งแสงสว่างด้วยไมใช่หรือ ในเมื่อได้นางกลับมาแล้วก็ควรรักษาไว้ให้ดีละนะ”

เซดริกยิ้มเจื่อน เขาไม่รู้ว่าควรเริ่มอธิบายหรือแก้ไขความเข้าใจผิดของอาบัวจากตรงไหน

“แต่ตอนนี้ข้าคงบอกได้แค่ว่า ข้ามองเห็นความเป็นไปได้ในอนาคตแล้วเท่านั้นครับ เพราะเรายังมีเรื่องเร่งด่วนอีกมากที่ต้องจัดการในตอนนี่”

“ค่ะ...”

เซดริกกดริมฝีปากลงบนนิ้วเรียวยาวของอาร์ทีเซีย

“ส่วนที่เหลือข้าจะจัดการเองครับ ท่านคิดแค่เรื่องพักผ่อนและฟื้นฟูร่างกายก็พอ เรื่องลูกไม่ใช่ปัญหา แต่ปัญหาคือเรื่องที่ท่านสุขภาพแย่ลงครับ”

อาร์ทีเซียพยักหน้ารับอย่างเชื่อฟัง ก่อนจะเอ่ย

“ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับข้าหรอกค่ะ ท่านออกไปก่อนเถอะ ยังมีเรื่องที่ต้องจัดการอยู่นี้คะ”

“เหีย”

เซดริกเรียกด้วยน้ำเสียงต่ำหน

อาร์ทีเซียพูดถูก เดิมทีฉันมีนัดประชุมกับกระทรวง-
กิจการภายใน

แต่การที่งานลักรวันยอมไม่ใช่ปัญหา เนื่องจากเขาได้รับการ
ยินยอมจากคนอื่นๆ แล้ว หากสภาพร่างกายของอาร์ทีเซีย
มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เขาก็จำเป็นต้องอยู่ข้างกายเธอ

เขาอยากอยู่เคียงข้างเธอให้เต็มที่และนานกว่านี้

แต่อาร์ทีเซียกลับเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

“ข้าเอง...ก็ต้องการเวลาคิดคนเดียวเหมือนกันค่ะ”

“เราต้องช่วยกันคิดสิครับ”

“ตอนนี้...ข้าอยากสงบสติอารมณ์ของตัวเองสักหน่อย
นะคะ”

เซดริกไม่สามารถดึงดันต่อคำพูดนั้นได้อีก

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นข้าจะไปจัดการเรื่องที่สำคัญ
และเร่งด่วนก่อนแล้วจะรีบกลับมา ท่านก็พักผ่อนให้เต็มที่
นะคะครับ”

อาร์ทีเซียไม่ได้ตอบอะไร เซดริกก็ไม่ได้รบกวนให้เธอตอบ
เช่นกัน

ทว่าเขากลับยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ เธอแทน อาร์ทีเซียจึง
เบือนหน้าหนี ก่อนจะมุดตัวเข้าไปในผ้าห่ม

เซดริกพยายามดึงเธอออกมาจากผ้าห่มอย่างนุ่มนวล แต่อาร์ทีเซียก็ยังคงตัวอยู่อย่างนั้น เขาจึงกดจูบลงบนแก้มของเธอผ่านผ้าห่ม แทนที่จะใช้แรงดึงออกมา

และเนื่องจากผ้าห่มในฤดูร้อนค่อนข้างบาง จึงไม่มีทางที่อาร์ทีเซียจะรู้สึกถึงแรงที่กดลงบนแก้มของตัวเอง

“...ออกไปได้แล้วค่ะ”

“ไม่มีคำอื่นนอกจาก ‘ออกไปได้แล้ว’ หรือครับ”

“...”

อาร์ทีเซียไม่สามารถตอบกลับได้ในทันที เธอได้แต่อ้าปากค้างไว้พลางกลืนน้ำลายแห้งๆ ลงไป

ความรู้สึกเจ็บแปลนไปทั่วทั้งลำคอและริมฝีปากแห้งแตก ช่วงเวลาแห่งความทรมานอันแสนหวานที่ผสมผสานความรู้สึกแสบๆ คันๆ และความปวดร้าวเมื่อครั้งอดีต ในเวลานี้กลับกลายเป็นความรู้สึกที่เจ็บปวดมากพอๆ กับดวงตาที่บวมช้ำและลำคอที่แห้งผาก

เชือนที่เคยพังทลายลงไปแล้วครั้งหนึ่ง ย่อมไม่มีทางรับน้ำหนักได้อีกเป็นครั้งที่สอง

อาร์ทีเซียนอนขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มพลางกลืนหายใจ ทุกสิ่งทุกอย่างหนักหนาเกินกว่าที่เธอจะรับไหว

แม้ภายในห้องนอนอันเงียบสงบนี้ การซ่อนเสียงสะอื้นไว้ใต้ผ้าห่มผืนบางซึ่งกั้นอยู่ตรงกลางเพียงชั้นเดียวนั้นแทบเป็นไปไม่ได้ แต่เธอก็ไม่สามารถทำอะไรได้มากกว่านี้

เซดริกโอบกอดอาร์ทีเซียเอาไว้ทั้งผ้าห่ม

เขายากบอกลา และคิดว่าจะได้ยินถ้อยคำที่บอกว่าให้ 'รีบกลับมา' จากเธอ

ด้วยความหมายที่ว่า ไม่ว่าเมื่อไรเขาก็จะกลับมาอยู่ข้างกายเธอเสมอ

แต่ดูเหมือนในตอนนี้ แม้แต่เรื่องเล็กน้อยเช่นนั้นก็ยังยากเกินไปสำหรับอาร์ทีเซีย

เซดริกกอดเธอไว้นิ่งๆ อย่างนั้นจนกระทั่งเสียงสะอื้นค่อยๆ สงบลง

อาร์ทีเซียตื่นขึ้นอีกครั้งหลังจากทหารผู้ติดตามคนหนึ่งเข้ามาเรียกตัวเซดริก จึงทำให้เขาต้องออกไปอย่างเสียงไม่ได้

สิ่งแรกที่เขาทำหลังจากหยุดร้องไห้ คือการชำระร่างกาย

หัวหน้าสาวใช้และสาวใช้ซึ่งได้รับความไว้วางใจมากที่สุดสองคนช่วยกันเติมน้ำอุ่นลงในอ่างอาบน้ำด้วยความรวดเร็ว

ในขณะที่มาร์คัสและอันสการ์ก็ทำการตรวจสอบอุปกรณ์ทุกอย่างในห้องน้ำด้วยตัวเอง

อลิซและโซฟีทำหน้าที่ปรนนิบัติอาร์ทีเซียในระหว่างอาบน้ำ โดยปกติแล้วอาร์ทีเซียจะไม่ค่อยให้ใครเข้ามาช่วยปรนนิบัติมากนัก แต่วันนี้เธอรู้สึกอ่อนเพลียจนต้องยอมรับความช่วยเหลือจากพวกเขา

พ่อบ้านสูงวัยทั้งสองรู้ว่าช่วงเวลานี้มีความเสี่ยงมากแค่ไหน ดังนั้น พวกเขาจึงตั้งใจว่าจะไม่ให้ใครเข้าใกล้อาร์ทีเซีย นอกจากคนที่เชื่อถือได้เป็นพิเศษเท่านั้น

ปกติแล้วอาร์ทีเซียจะชอบอาบน้ำที่มีอุณหภูมิสูงกว่านี้ แต่หมอกก็ได้ให้คำแนะนำว่าการทำเช่นนั้นไม่ดีต่อสุขภาพของเธอ จึงลงมือควบคุมอุณหภูมิน้ำด้วยตัวเอง

นอกจากนี้ เขายังให้เธอดื่มชุป่อนๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสมุนไพรและเนื้อสัตว์ในระหว่างการแช่น้ำเพื่อบำรุงร่างกาย เนื่องจากร่างกายของเธอต้องการน้ำและสารอาหารอย่างเร่งด่วน

“ท่านไม่ได้ทานอะไรมาสามวันแล้ว เพราะฉะนั้นเริ่มจากการทานอาหารอุ่นๆ เพื่อให้กระเพาะและลำไส้ปรับตัวก่อน จากนั้นค่อยรอดูอาการแล้วใช้สมุนไพรบำรุงร่างกายต่อไปก็แล้วกันครับ”

“ข้าแค่เหนื่อยเท่านั้น ไม่ได้เจ็บป่วยอะไรเสียหน่อย”

“ร่างกายของท่านอาจจะอ่อนแอจนไม่รู้สึถึงมันก็ได้ครับ”

อาร์ทีเซียไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ที่จะสามารถพูดได้ว่าเธอรู้จักร่างกายของตัวเองดี โซฟีที่กำลังช่วยสระผมอยู่ก็เห็นด้วยกับคำพูดของหมอเช่นกัน

“ท่านหมอจะต้องดูแลท่านหญิงเป็นอย่างดีอยู่แล้วละค่ะ บางทีอาจเป็นเพราะสุขภาพท่านหญิงไม่ค่อยแข็งแรงอยู่แล้ว ดังนั้นต่อให้อาการจะแย่แค่ไหน ท่านหญิงก็เลยเอาแต่บอกว่าเป็นเรื่องปกติทุกทีนี่คะ”

“อือ...”

“ท่านต้องทานยาให้ครบด้วยนะคะ ถึงจะเคยได้ยินมาว่า การทานยาในระหว่างตั้งครรภ์มันไม่ดีเท่าไหร่นัก...”

“การทานอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการครบถ้วนเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการรักษาสุขภาพครับ แต่ตอนนี้ท่านหญิงจำเป็นต้องเพิ่มพลังงานอย่างเร่งด่วนก่อน”

หมอกล่าวต่อ

“ไม่เช่นนั้นท่านจะไม่สามารถอดทนต่อการคลอดบุตรได้ครับ”

“เข้าใจแล้ว”

อาร์ทีเซียร์รับฟังคร่าวๆ พลังดื่มซุบไปด้วย
ตอนแรกเธอนึกว่าจะกินหรือดื่มอะไรไม่ได้เลย แต่กลับ
กลายเป็นว่าซุบนั้นทั้งอร่อยและคล่องคอมากกว่าที่คิด
เมื่อเริ่มรู้สึกสบายท้อง ความหิวก็ถาโถมเข้ามาเล่นงาน
ทันที

โซฟีที่ได้ยินเสียงท้องร้องเบาๆ ของอาร์ทีเซียร์ก็หันไปมอง
ที่หม้อ หมอจึงพยักหน้า

“เริ่มจากการทานอาหารเบาๆ รongท้องให้มากที่สุดเท่าที่จะ
ทานได้ก่อนก็แล้วกันครับ”

“ค่ะ ดิฉันจะไปเตรียมมาให้เดี๋ยวนี้”

จากนั้นโซฟีก็ปลีกตัวออกไปจากห้องน้ำด้วยความรวดเร็ว
อลิซล้างผมให้อาร์ทีเซียร์ต่อจนเสร็จ ก่อนจะนำผ้าขนหนู
มาซับผมให้แห้งพลงบนพมำ

“แต่ดูท่าแล้วคุณหนูของเราจะต้องแข็งแรงมากแน่ๆ เลย
ค่ะ ที่ผ่านมาท่านหญิงก็กินดีอยู่ดีมาตลอด แต่ร่างกายกลับ
ซูบผอมลงเสียอย่างนั้น นี่ต้องเป็นเพราะคุณหนูแย่งทานไป
หมดแล้วแน่ๆ เลย ว่าไหมคะ”

“คุณหนูเป็นเด็กแข็งแรงก็ดีแล้วไม่ใช่หรือครับ”

“ท่าทางจะทานเก่งเหมือนนายท่านสินะคะเนี่ย”

ถึงกระนั้น อลิซก็ยังคงพิมพ์ต่อไปไม่หยุด

ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นทั้งคำบ่นและคำปลอบโยนที่บอกว่า
เด็กคนนั้นจะต้องมีความละม้ายคล้ายคลึงกับเซดริกแน่นอน

อาร์ทีเซียฟังบทสนทนาทั้งหมดนี้อย่างเหม่อลอย

อลิซใช้ผ้าขนหนูพันรอบๆ ผมอาร์ทีเซีย ก่อนจะช่วย
ประคองให้เธอลุกขึ้นจากอ่างอาบน้ำ

อาร์ทีเซียรู้สึกเหมือนตัวเองเพิ่งได้สติขึ้นมาจริงๆ ก็
หลังจากที่อาบน้ำเสร็จ

เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นจนถึงเช้าวันนี้ราวกับเป็น
ภาพฝันอันเลือนราง แม้จะยังรู้สึกสับสนและใบหน้ายังบวมอยู่
แต่เธอกลับไม่ได้รู้สึกว่าร้องไห้มาหน้าขนาดนั้น

การที่เซดริกมาอยู่ตรงนี้ก็เช่นกัน

อาร์ทีเซียกัดริมฝีปากแน่น

เรื่องนี้ไม่ได้อยู่ในแผนการของเธอเลยแม้แต่น้อย

เซดริกควรจะมาถึงที่นี่ในช่วงกลางฤดูร้อนของปีนี้ หรือ
ทางที่ดีเขาก็ไม่ควรมาปรากฏตัวที่เมืองหลวง และใช้เวลาอยู่ที่
ดินแดนทางตอนเหนือไปตลอดจนกว่าจะข้ามปี

เพราะถ้าหากเป็นเช่นนั้น อย่างน้อยเธอก็จะสามารถกำจัด ลอร์เรนซ์ได้อย่างสิ้นซาก และเริ่มเตรียมการล้มล้างแกรนด์-ดยุกรอยการได้สำเร็จ

การที่เซดริกไม่ยื่นมือเข้ามาพัวพันกับเรื่องเหล่านี้เลยย่อม เป็นทางเลือกที่ดีกว่า

ยิ่งเธอเป็นลูกสาวของมิลโลรา ก็ยิ่งไม่ควรให้เขาเข้ามา ข้องเกี่ยว

หากลงโทษมิลโลราอย่างรุนแรง เขาก็จะกลายเป็นคนที่ โหดร้ายต่อแม่ยายของตัวเอง

แต่หากลงโทษแค่พอเป็นพิธี เขาก็จะถูกมองว่าเป็นคนไม่ ยุติธรรมที่ละเว้นโทษให้หล่อนเพียงเพราะการเกี้ยวพาราสี

ดังนั้น ไม่ว่าจะเลือกทางที่เข้มงวดหรือผ่อนปรน สุดท้ายก็ ล้วนแต่จะกลายเป็นมลทินอยู่ดี

นี่เป็นเรื่องที่อาร์ทีย์เซียต้องรับผิดชอบด้วยตัวเอง สถานะ-ลูกสาวแท้ๆ ทำให้เธอมีเหตุผลอันชอบธรรมในการจัดการกับ เรื่องนี้ และเซดริกก็จะสามารถหลีกเลี่ยงผลกระทบบางอย่างที่ อาจเกิดขึ้นได้ เนื่องจากเขาไม่ได้เป็นคนลงมือทำด้วยตัวเอง

แต่ทั้งหมดนั้นก็กลับสูญเปล่าไปแล้ว

และสิ่งที่น่าสมเพชยิ่งกว่าก็คือ แทนที่จะรู้สึกเสียใจกับการมาของเขา เธอกลับรู้สึกว่าได้รับการปลอบโยนและอุ่นใจ

“ท่านหญิงคะ”

โซฟีช่วยเซ็ดผมให้อาร์ทีเซียจนแห้งสนิทแล้วนำชุดที่สวมใส่สบายมาให้ ขณะเดียวกันมาร์คัสก็นำจานใบเล็กๆ มาวางเรียงไว้ตรงหน้าเธอ

อาหารที่สามารถทานได้ง่ายๆ อย่างเช่น ผลไม้หลากหลายชนิด เนื้อไก่งวงที่หั่นเป็นชิ้นพอดีคำแล้วย่างด้วยซอสหอมกรุ่น ไปจนถึงพายเนื้อชิ้นเล็กๆ ที่เธอชอบทานเป็นอาหารว่างต่างก็ถูกจัดเตรียมมาในปริมาณเล็กน้อย

“ถ้ามีอะไรที่รู้สึกไม่ถูกปากกับบอกได้เลยนะคะครับ เราจะได้ปรับเปลี่ยนสูตรอาหาร หรือไม่ก็นำออกจากรายการอาหารในครั้งหน้า”

“ไม่ต้องหรอก ไม่เป็นไร”

ไม่รู้ว่า เป็นเพราะกระเพาะอาหารรู้สึกผ่อนคลายขึ้น หรือเปล่า ความอยากอาหารถึงได้ย้อนกลับมาเล่นงานอีกครั้ง

อาร์ทีเซียเอื้อมมือไปยังจานที่อยู่ตรงปลายสุด รสชาติหอมมันของเทอร์รีน¹ ซึ่งทำจากเนื้อปลาเทราต์บดละเอียดกระจายไปทั่วปาก พร้อมด้วยกลิ่นหอมอบอวลของเห็ดที่สอแทรกอยู่ด้านใน

อาหารแต่ละจานถูกจัดไว้จานละสองชิ้น

อาร์ทีเซียกินหมดไปหลายจาน ทั้งยังรู้สึกว่ารสชาติของมันอร่อยกว่าทุกครั้งที่ผ่านมาอย่างคาดไม่ถึง

อาร์ทีเซียได้แต่คิดในใจว่าเด็กคนนี้จะอยากจะมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่น้อย

ในโลกที่เป็นเช่นนี้ การเกิดมาเป็นลูกของแม่อย่างข้าไม่น่าจะมีเรื่องดีๆ รออยู่เลยแท้ๆ

แต่อาจเป็นเพราะได้กินอะไรรองท้องไปบ้างแล้ว ท้องไส้ที่ปั่นป่วนจึงสงบลงมาก ร่างกายก็เริ่มรู้สึกมีเรี่ยวมีแรงขึ้นมา อาร์ทีเซียจึงสามารถเก็บซ่อนความรู้สึกเหล่านั้นไว้ในใจได้โดยไม่แสดงออกมา

มาร์คัสยิ้มออกมาด้วยสีหน้าโล่งอกแล้วเอ่ยถาม

¹ อาหารชนิดหนึ่ง ซึ่งทำจากเนื้อสัตว์บดละเอียด โดยนำไปปรุงในแม่พิมพ์เครื่องปั้นดินเผาที่มีฝาปิด มักมีส่วนผสมของผักหรือเห็ด

“จानไหนดูกปากที่สุดครับ มื้อกลางวันใช้วัตถุดิบแบบเดิม ดีไหมครับ”

“ข้ากินได้หมดนั่นละ เตรียมอะไรไว้ก็จัดมาเถอะ”

อาร์ทีเซียตอบ

ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูดังขึ้น อลิซที่สงสัยว่ามีเรื่องอะไรจึงเดินออกไปดูก่อนจะกลับเข้ามา จากนั้นก็เฝ้ากับอาร์ทีเซียด้วยสีหน้าที่ดูเกรงใจเล็กน้อย

“ท่านลิเซียบอกว่าต้องการเข้าพบนะคะ”

อาร์ทีเซียผงะไปก่อนจะเอ่ยถาม

“ทำไมลิเซียถึงมาอยู่ที่นี่ได้”

เธอบอกให้เฮลลีย์ส่งข่าวถึงบราเดอร์โคลด์ตันอย่างเร่งด่วนก็จริง แต่ระยะทางในการส่งสารนั้นกินเวลาหลายวัน และกว่าข่าวจะถูกส่งกลับมาก็ต้องใช้เวลาอีกเช่นกัน ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้ยากที่อีกฝ่ายจะเดินทางมาถึงภายในสามหรือสี่วัน

“ท่านลิเซียมาถึงตั้งแต่วันที่ท่านหญิงหมดสติไปแล้วละคะ ดูเหมือนว่าบราเดอร์โคลด์ตันจะตัดสินใจมาที่นี่ตั้งแต่วันที่ไดยินข่าวของอดีตมาร์เซอเนสเลย”

อลิซพูดอย่างระมัดระวัง

“...”

“ท่านคงตั้งใจจะมาที่วิหารเพื่อแสดงเจตนาว่าอยู่ฝ่ายเดียวกับท่านหญิงนะคะ”

อลิซถามต่อว่า

“เอาอย่างไรดีคะ ให้พาเข้ามาเลยไหม”

หากเป็นคนอื่นก็คงไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในตอนนี้นี้ เนื่องจากอาร์ทีเซียยังจำเป็นต้องพักผ่อนอยู่ และอลิซก็หวังว่าเธอจะลืมเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับตระกูลเกรนด์ดยุกเอฟบรอน และสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไปสักระยะหนึ่ง

แต่ถึงอย่างนั้นหล่อนก็รู้ว่าอาร์ทีเซียไม่ใช่คนที่จะสามารถทำแบบนั้นได้ ทั้งยังรู้ด้วยว่าลิเซียมีสถานะเป็นคนพิเศษ

อาร์ทีเซียครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนถอนหายใจยาว

ใช้ว่าเธอไม่คิดจะอยากหลบเลี่ยง แต่ในเมื่อลิเซียบอกว่าต้องการพบเธอ อาร์ทีเซียก็ไม่มีทางเลือกที่จะปฏิเสธคำขอนั้น

ลมหายใจที่ทอดถอนออกมาไม่ใช่เพราะรู้สึกอึดอัดหรือไม่อยากพบเจอหล่อน

“ทำไม่ถึงไม่มีอะไรได้ตั้งใจสักอย่างเลยนะ”

“ให้ปฏิเสธไปก่อนไหมคะ ท่านลิเซียเองก็บอกว่าถ้า
ท่านหญิงยังรู้สึกอ่อนเพลียอยู่ ท่านจะกลับไปก่อนนะคะ”

“ไม่เป็นไร บอกให้นางเข้ามาเถอะ”

อาร์ทีเซียเอ่ยก่อนจะหันไปมองโซฟีและมาร์คัส

“พวกเจ้าสองคนออกไปก่อน”

“ท่านหญิง...”

“ไม่เป็นไร ใ้ว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเสียหน่อย”

แม้จะไม่รู้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่สภาพร่างกายของเธอ
กลับดีขึ้นกว่าก่อนจะล้มป่วยเสียอีก

“ส่วนอลิซ เจ้าไปบอกให้ลิเซียเข้ามา แล้วแจ้งเฮลลีย์กับ
เซอร์เฟรย์เอลด้วยว่าข้าต้องการพบ”

“ท่านหญิง ท่านควรระวังอีกสักหน่อยนะคะ”

“ก็จะต้องพักนั่นละ แต่ประเมินสถานการณ์ให้เข้าใจก่อน
แล้วค่อยพักจะดีกว่า บอกพวกเขาว่าไม่ได้มีเรื่องเร่งด่วนอะไร
ค่อยมาพบข้าหลังจัดการงานที่ต้องทำเสร็จแล้วก็ได้”

อลิซไม่ได้คัดค้านอะไรอีก

“อย่างนั้นดิฉันจะคอยดูแลอยู่เคียงข้างท่านหญิงเองค่ะ”

“อืม ฝากด้วยก็แล้วกัน”

อาร์ทีเซียพยักหน้า

ลิเซี่ยก้าวเข้ามาในห้องนั่งเล่นของอาร์ที่เซี่ยด้วยท่าที่ระมัดระวัง จากนั้นก็ทรุดตัวคุกเข่าลงข้างหนึ่งตรงหน้าอาร์ที่เซี่ยแล้วจุมพิตลงบนหลังมือเธอ

“ดีใจจังเลยค่ะที่ท่านหญิงปลอดภัย”

“ลิเซี่ย...”

อาร์ที่เซี่ยเอ่ยชื่อหล่อออกมาเบาๆ แล้วรู้สึกจุกแน่นขึ้นมาในลำคอ เพราะไม่รู้ว่าจะเริ่มพูดจากตรงไหน

เมื่อเห็นว่าอาร์ที่เซี่ยยังคงเงียบอยู่ ลิเซี่ยจึงเงยหน้าขึ้นมองเธอแล้วเอ่ยต่อ

“ขออภัยจริงๆ ค่ะ”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องที่ข้าไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย และยังมีมาที่นี่โดยพลการนะคะ”

“ได้ยินว่าบราเดอร์โคลด์ตันเองก็อยู่ที่นี่ไม่ใช่หรือ งานที่ข้ามอบหมายให้เจ้าทำคือการช่วยงานเขา ดังนั้นเจ้าไม่จำเป็นต้องโทษตัวเองหรอก”

“ท่านหญิงช่างเมตตาต่อข้าเหลือเกินค่ะ”

ลิเซี่ยเอ่ย

“ทั้งที่ข้าไม่ได้อยู่ข้างกายท่าน แถมยังปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองได้ไม่สมบูรณ์ ท่านหญิงควรจะตำหนิข้าเสียด้วยซ้ำ”

“อย่าพูดอย่างนั้นเลย ลูกขึ้นเถอะ”

อาร์ทีเซียพยายามประคองตัวลิเซียให้ลุกขึ้น แต่ก็ยังไร้อิสรภาพเกินกว่าจะทำได้

มุมที่เธอมองลงไปยังลิเซีย ขณะที่ลิเซียต้องเงยหน้าขึ้นมองเธอ นั้น ตรงข้ามกับสิ่งที่อาร์ทีเซียจดจำได้โดยสิ้นเชิง การที่ตัวเธอนั่งอยู่ในขณะที่ลิเซียคุกเข่าอยู่ตรงหน้า ทำให้อาร์ทีเซียรู้สึกเจ็บปวดใจ

“ข้าไม่ใช่ไร้อิสรภาพ”

“แต่ท่านดูไม่เหมือนคนไม่เป็นอะไรเลยนะคะ”

“ข้าไม่ใช่ไร้อิสรภาพจริงๆ”

อาร์ทีเซียเอ่ยซ้ำอีกครั้ง

ลิเซียมักจะพูดคำนั้นอยู่เสมอ

“ข้าไม่ใช่ไร้อิสรภาพค่ะ”

แม้กระทั่งในตอนที่ริมฝีปากเปลี่ยนเป็นสีขาวไปแล้วก็ตาม เช่นนั้นเธอจะพูดว่าตัวเองเป็นอะไรได้อย่างไร

อาร์ทีเซียพยายามจับมือของลิเซียเพื่อพยุงให้หล่นลุกขึ้นอีกครั้ง ทว่าลิเซียกลับมีท่าทีดีขึ้นยิ่งกว่าเดิม

ทันใดนั้น อาร์ทีเซียก็หลังน้ำตาออกมาเป็นสาย ลิเซียไม่ได้ตกใจกับภาพที่เห็น เพราะหล่อนรู้สึกเหมือนเคยเห็นหยดน้ำตาเหล่านี้มาก่อนในอดีต

“เจ้าคิดว่าข้าควรให้กำเนิดเด็กคนนี้หรือเปล่า”

อาร์ทีเซียถามออกไปโดยไม่คิด ทั้งที่เธอเองก็รู้ดีว่ามันเป็นคำถามที่ไม่ได้มีความหมายใดๆ

ลิเซียไม่รู้เรื่องอะไรเลย หากได้รับการอภัยหรือคำอนุญาตจากหล่อนแล้วจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปอย่างนั้นหรือ

ถึงอย่างไรเรื่องที่เธอแย่งชิงเซดริกมา เรื่องที่ทำให้ลิเซียต้องเจ็บปวดทรมานจนตาย รวมถึงเรื่องที่ไม่สามารถปกป้องลูกของหล่อนได้ก็คือความจริง

เรื่องที่เคยเป็นฆาตกรซึ่งคร่าชีวิตผู้คนมากมาย และจอมวางแผนที่โหดเหี้ยมอำมหิตก็ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

เช่นเดียวกับการที่ตัวเธอเกิดมาพร้อมกับสายเลือดอันน่าสะอิดสะเอียน

แม้เซดริกจะช่วยปลอมโยนอาร์ทีเซีย แต่เธอก็ยังไม่อาจให้อภัยตัวเองเพียงเพราะเรื่องแค่นั้นได้

เขายกมาให้ช่วยกันคิด เธอเองก็รู้สึกซาบซึ้งใจกับคำพูดนั้น แต่นั่นเป็นปัญหาที่มีมาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว

เธอควรจะให้กำเนิดเด็กคนนี้ได้หรือไม่ แล้วมันจะเป็นอย่างไร

ก่อนจะตั้งคำถามว่าเธอจะทำให้เด็กมีความสุขได้หรือเปล่านั้นต่างหากที่เป็นปัญหา

ทว่าต่อให้ถามลิเซียในตอนนี้นี้ก็คงไม่มีประโยชน์

การได้รับคำอวยพรและการอภัยจากลิเซียก็เป็นเพียงการปลอบใจตัวเองอย่างตื้นเขินของอาร์ทีเซียเองเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม คำพูดของลิเซียกลับไม่ใช่ทั้งคำอนุญาต ถ้อยคำแสดงความยินดี หรือถ้อยคำปลอบใจ

“ท่านหญิงอยากให้กำเนิดเด็กคนนี้ได้ไหมคะ”

“ข้า...อย่างนั้นหรือ”

อาร์ทีเซียจ้องมองลิเซียอย่างเหม่อลอย

“ค่ะ ข้าคิดว่าท่านหญิงอยากมอบความรักให้เขานะคะ”

ลิเซียเอ่ยด้วยน้ำเสียงเจือความลำบากใจเล็กน้อย แต่ยังคงมั่นใจในสิ่งที่พูด

“เพราะถ้าท่านหญิงไม่ต้องการเขา ท่านก็คงไม่รู้สึกละอายใจเช่นนี้หรอกค่ะ”

ดวงตาของอาร์ทีเซียวูบไหว

ลิเซียพูดถูก

หากเธอไม่มีความรู้สึกใดๆ เธอก็คงตัดสินใจว่าจะให้กำเนิดเด็กคนนี้อหรือไม่ตามที่เห็นสมควรไปแล้ว การตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องนำความรู้สึกส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้องเลยด้วยซ้ำ เนื่องจากมันเป็นเพียงกระบวนการคิดเพื่อมองหาทางเลือกที่มีประสิทธิภาพสูงสุดเท่านั้น

และถ้าหากไม่ต้องการเขาจริงๆ เธอก็คงจะไม่ลังเลใจเช่นกัน เธอจะยังยึดมั่นในความคิดที่ว่า การไม่ให้เด็กคนนี้อีกกำเนิดขึ้นมาเป็นทางเลือกที่ดีกว่าสำหรับทุกฝ่าย

การกำจัดต้นตอของความไม่สบายใจทิ้งไปตั้งแต่เนิ่นๆ นั้นเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว ไม่มีเหตุผลใดที่ต้องเก็บตัวแปรซึ่งมีโอกาสสูงที่จะให้ผลในทางลบเอาไว้

เหตุใดเธอจะต้องปฏิบัติกับชีวิตเล็กๆ นี้ให้แตกต่างจากทุกชีวิตที่เคยควบคุมและใช้งานร่วมกับหมากบนกระดานมา ทั้งชีวิตเพียงเพราะเป็นลูกของเธอเองด้วยเล่า

จะมีสิ่งใดรับประกันได้ว่าเด็กคนนี้มีค่ามากพอที่จะให้กำเนิด

ต่อให้เซดริกจะเป็นคนเลี้ยงดู และมีอลิซคอยมอบความรักให้ แต่อุปนิสัยที่ติดตัวเด็กคนนั้นมาอาจจะคล้ายคลึงกับเธอจนกลายเป็นคนเลือดเย็นไร้หัวใจได้

แม้จะรู้รื่องนั้นอยู่แก่ใจ แต่อาร์ทีเซียก็ยังคงต้องการเขา
อยู่ดี นั่นคือสิ่งที่ทำให้เธอเจ็บปวด

เธออยากมีลูก อยากสร้างครอบครัวที่ตัวเองเคยปรารถนา
แต่ไม่อาจมีได้มาโดยตลอด อยากให้กำเนิดและเลี้ยงดูเขาให้
แตกต่างไปจากสิ่งที่เธอเป็น

นี่คือลูกที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเซดริก
อาร์ทีเซียจึงอยากลองรักเด็กคนนี้ดูสักครั้ง

ความคิดที่ว่า ‘มันอาจจะดีก็ได้’ คอยผุดขึ้นมาในใจอยู่ซ้ำๆ
โดยเฉพาะเมื่อคิดว่านี่อาจจะเป็นโอกาสแรกและโอกาสสุดท้าย
สำหรับเธอ

เมื่อได้ลองย้อนทบทวนความคิดของตัวเองทีละอย่างแล้ว
ตระหนักถึงความจริงนั้น อาร์ทีเซียก็ก้มหน้าลง

“แปลกดีนะ”

“อะไรหรือคะ”

“ไม่เปลี่ยนไปเลยแบบนี้ได้ยังไงกัน”

อาร์ทีเซียได้พบกับลิเซียครั้งแรกเมื่อตอนที่เธออายุยี่สิบสี่

ชีวิตและความทุกข์ทรมานของผู้คนมากมายที่ได้พบ
ในดินแดนฝั่งตะวันตกทำให้ลิเซียเติบโตขึ้น ทั้งสงครามและ

ความยากลำบากที่แกรนด์ดัชชีเอฟเบิร์นต้องเผชิญก็ช่วย
หล่อหลอมให้หล่อนเป็นคนแข็งแกร่ง

ลิเซียในตอนนั้นจึงเป็น ‘นักบุญหญิง’ อย่างสมบูรณ์แล้ว
เมื่อได้กลับมาพบกันอีกครั้ง เธอถึงได้รู้ว่าหล่อนมีด้านที่
บริสุทธิ์และไร้เดียงสาแบบที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน

ดังนั้น อาร์ทีเซียจึงรู้สึกเศร้าและมีความสุขในเวลา
เดียวกัน ทั้งยังคิดว่าอยากปกป้องลิเซียให้เป็นแบบนี้ไว้ตลอดไป
แต่แล้วจู่ๆ อาร์ทีเซียก็ตระหนักขึ้นมาได้ว่าความพยายาม
ของเธอนั้นกลายเป็นเรื่องไร้ความหมาย

ดวงตาของลิเซียมองเห็นความถูกต้องเสมอ และโลกที่
หล่อนเฝ้ามองด้วยดวงตาคู่นั้นก็จะช่วยหล่อหลอมให้หล่อน
กลายเป็นนักบุญได้ด้วยตัวเอง

ความคิดที่วนเวียนอยู่ในหัวของเธออย่างบ้าคลั่งนั้นไม่มี
ความหมายใดๆ เลยเมื่อเทียบกับมุมมองและสายตาของหล่อน

“ขอโทษนะ”

“เรื่องอะไรคะ”

“ขอโทษที่เข้าปรารภในตัวท่านเซดริก”

อาร์ทีเซียตอบเสียงสั้น

ในเมื่อชีวิตที่ควรสูญเสียไปกลับยังคงอยู่ เธอจึงตัดสินใจว่าครั้งนี้จะใช้มันให้เป็นประโยชน์

แต่สุดท้ายแล้วก็เหมือนเดิม

คนเป็นลูกก็เหมือนกับคนเป็นแม่ บางทีเธออาจจะเห็นแก่ตัวมากเกินไปจริงๆ

อาร์ทีเซียยอมรับความจริงว่าเธอยังคงเป็นเหมือนกับตอนนั้น ที่ยอมทำลายทุกอย่างบนโลกใบนี้เพียงเพราะต้องการความรักจากแม่

ด้วยเหตุนี้ น้ำตาแห่งความรู้สึกผิดจึงไหลออกมาอย่างไม่ขาดสาย

ลิเซียลุกขึ้น

“น่าแปลกนะคะ ข้าเองก็ไม่ได้รู้จักกับท่านหญิงมานาน...”

“...ลิเซีย”

“แต่เหมือนจะเข้าใจว่าท่านกำลังคิดอะไรอยู่เลยคะ”

ลิเซียเหยียดแขนออกมา

“หากไม่มองว่าเป็นการเสียมารยาท...ท่านหญิงพอจะอนุญาตให้ข้าโอบกอดท่านสักครู่ได้ไหมคะ”

อาร์ทีเซียไม่สามารถตอบได้

แต่ลิเซี่ยก็ยังอ้าแขนออกรากับไต้ยีนคำตอบแล้ว
หล่อนดึงอาร์ที่เซี่ยเข้ามาถอดซ้ำๆ เพื่อไม่ให้เธอตกใจ

“ถึงข้าจะไม่แน่ใจว่าอะไรคือสิ่งที่ทำให้ท่านหญิงหวาดกลัว
และเป็นกังวลได้ถึงเพียงนี้...”

“...”

“แต่ท่านหญิงไม่จำเป็นต้องรู้สึกเช่นนั้นหรอกนะคะ
เพราะท่านไม่ได้ทำอะไรผิดเลย”

ลิเซี่ยเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

อาร์ที่เซี่ยหลับตาลงแล้วสูดหายใจลึก พร้อมกับคิดว่า
นี่ก็เป็นอีกเรื่องที่หล่อนไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลย

เธอบอกว่าจะปกป้องอีกฝ่าย แต่สุดท้ายก็เป็นตัวเธอเองที่
ได้รับการปกป้อง

ลิเซี่ยลูบไหล่ของอาร์ที่เซี่ยเบาๆ ก่อนคลายอ้อมกอด
แล้วเอ่ยโดยที่ยังคงจับมืออาร์ที่เซี่ยเอาไว้

“ท่านจะต้องให้กำเนิดเด็กที่แข็งแรง ยอดเยี่ยม และ
สามารถเลี้ยงดูเขาได้เป็นอย่างดีแน่นอนค่ะ”

หากนั่นคือคำอวยพร มันก็คงเป็นพรที่มีความหมายที่สุดใน
โลก เพราะมันคือพรจากผู้ซึ่งเป็นนักบุญหญิงอย่างแท้จริง

ในขณะที่เดียวกัน เฮลลีย์และเฟรย์เอลที่ได้รับเชิญจากอลิซก็เข้ามารออยู่ในห้องรับแขกแล้ว

“ได้ยินว่าเมื่อวานท่านหญิงมีอาการชักอย่างนั้นหรือครับ”

“แค่ได้ยินมานะคะ เซอร์เฟรย์เอลเองก็ทราบดีไม่ใช่หรือคะ ว่าข้าไม่มีเวลามาที่นี่เลย”

เฮลลีย์เอ่ยด้วยสีหน้าอ่อนเพลีย

“แต่ท่านก็สนิทกับพวกสาวใช้มากกว่าข้านี่ครับ”

“สาวใช้ทุกคนรวมถึงอลิซและโซฟีก็เป็นเด็กดีกันหมดนั่นแหละค่ะ แต่ช่องว่างระหว่างสาวใช้ที่ตามมาจากบ้านเดิมกับหญิงรับใช้ที่มาจากตระกูลสามัญก็ไม่ว่าอะไรกับมีแม่น้ำสายใหญ่มากันกลางหอรกนะค่ะ มีแต่ลิเซียเท่านั้นที่เป็นข้อยกเว้น เพราะถึงอย่างไรนางก็เป็นที่รักของทุกคน”

เฮลลีย์บ่นพึมพำ

“แล้วเซอร์ล่ะคะ กำลังติดตามสถานการณ์ล่าสุดของท่านแกรนด์ดยุกอย่างเต็มที่อยู่หรือเปล่า”

เฟรย์เอลถอนหายใจหนัก จากนั้นเงยมีดบริเวณใต้ตาของเขาที่ยิ่งคล้ำขึ้น

“จะทำถึงขนาดนั้นได้ยังไงกันครับ แค่ต้องรับมือกับบรรดาผู้มีอำนาจในกองทัพที่แอบติดต่อมาอย่างลับๆ ก็เกือบจะตาย

อยู่แล้ว ด้วยตำแหน่งและสถานะของข้า การต้องรับมือกับ
ผู้ที่อยู่ในระดับนายพลมันสมเหตุสมผลแล้วหรือครับ”

“จะอย่างไรก็ได้ละคะ ก็คงต้องโทษท่านแกรนด์ดยุกที่ไม่
เคยทำเรื่องแบบนี้มาก่อนในชีวิตเลยนั่นละคะ”

เฮลลีย์ถอนหายใจ ในขณะที่เฟรย์เอลบ่นเพิ่มว่า

“ไม่ใช่ว่าเอพ์รอนขาดคนที่มีความสามารถมากเกินไป
หน่อยหรือครับ ถึงจะรู้ทั้งรู้แต่...ไม่สิ ยังไงก็ไม่ควรเป็นแบบนี้”

“ข้าเองก็เห็นด้วยนะคะ แต่...เซอร์เฟรย์เอลจะลำบากมาก
ไปกว่าข้าเชียวหรือ ข้าฝ่าฝืนคำสั่งของท่านหญิงเลยนะคะ”

คำพูดของเฮลลีย์ทำให้เฟรย์เอลหุบปากจับ

“อ่า อย่าเพิ่งยอมรับง่าย ๆ ว่าสถานการณ์ของข้าเลวร้าย
กว่าเลยคะ”

“ก็เรื่องจริงนี่ครับ จะให้ทำยังไง”

จากนั้นเฮลลีย์ก็โยนปากกาใส่เขา

เวลาผ่านไปพอสมควรกว่าอาร์ทีเซียจะกลับมาสงบสติอารมณ์ได้อีกครั้ง

ตามคำกล่าวที่ว่าหากต้องโดนเขี่ยนก็ให้โดนก่อนเลยจะดีกว่า ในระหว่างที่กำลังรอต่อไป ความกังวลของเฮลลีย์ก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

ในที่สุดก่อนที่เฮลลีย์จะระเบิดความรู้สึกออกมา ก็มีเสียงเรียกดังขึ้น หล่อนอดคิดไม่ได้ว่าอีกฝ่ายจงใจสร้างความหวาดกลัวเพื่อกดดันกันหรือเปล่า

“ในระหว่างที่ข้าไม่อยู่ พวกเจ้าสองคนคงลำบากกันไม่น้อยเลย”

อาร์ทีเซียเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

แม้จะได้ยินมาว่าอีกฝ่ายร้องไห้ตลอดเวลา แต่หล่อนก็ไม่นึกว่าจะได้เห็นภาพที่เธอหน้าตาบวมปูด และน้ำเสียงแหบแห้งจนดูเหมือนแค่เปล่งเสียงออกมาสักคำก็ยังลำบากแบบนี้

อันที่จริงเฮลลีย์ก็ยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนัก ว่าเหตุใดอาร์ทีเซียถึงได้ตกใจกับเรื่องที่ตัวเองตั้งครมร์มากขนาดนั้น หรือต่อให้เธอตกใจจริงๆ หล่อนก็นึกว่าเรื่องที่เธอร้องไห้อย่างหนักหน่วงนั้นเป็นแค่เรื่องโกหก

เอาเถอะ ช่วงตั้งครรภ์คนเราก็ต้องอารมณ์แปรปรวน
เป็นธรรมดา

แม้แต่พี่สาวคนโตที่แสนเย็นชาอย่างเมลล์ก็ยังร้องไห้บ้าง
หัวเราะบ้าง จนเกือบจะวุ่นวายกันไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้
เป็นเรื่องใหญ่อะไร

อาร์ทีเซียกระแอมในลำคออยู่หลายครั้ง แต่ก็แทบไม่มี
เสียงออกมา เธอจึงเอ่ยด้วยเสียงเบาๆ ราวกับกระซิบ

“เนื่องจากข้าไม่สะดวกที่จะพูด เพราะฉะนั้นจะไม่ถาม
ทีละเรื่องให้ยุ่งยากก็แล้วกัน รายงานสถานการณ์มาให้เข้าใจ
คร่าวๆ ก็พอ”

“เข้าใจแล้วค่ะ เราเขียนรายละเอียดทั้งหมดเอาไว้
ในรายงานเรียบร้อยแล้ว”

อลิซรับรายงานมาจากมือของทั้งสองคน

ขณะเดียวกันเฮลลีย์ก็อธิบายสถานการณ์หลังจากที่
อาร์ทีเซียหมดสติไปตามลำดับ หล່อนเล่าเหตุการณ์ทั้งหมด
อย่างตรงไปตรงมา โดยเริ่มตั้งแต่การยิงพลุสัญญาณไปจนถึง
การปรากฏตัวของเซดริก การพลิกสถานการณ์ให้กลายเป็น
คดีก่อกบฏ และการเผยแพร่ข้อมูลไปยังสำนักพิมพ์เพื่อกระตุ้น
ให้สถานการณ์ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

แม้จะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นภายในเวลาไม่กี่วัน แต่ก็มีรายละเอียดมากมาย จนหล่อนไม่สามารถอธิบายทุกอย่างได้ด้วยตัวเอง

ด้วยเหตุนี้ เฟรย์เอลจึงสอดแทรกรายงานสถานการณ์ของกองทัพเพิ่มเติมลงไปในช่วงบางตอน

แม้ตอนนี้จะยังไม่มีใครแสดงตัวว่าให้การสนับสนุนเซดริกอย่างเป็นทางการ แต่เดิมทีเซดริกก็มีสัมพันธไมตรีต่อบุคคลสำคัญทางกองทัพทั้งในระดับบนและล่างโดยไม่มีข้อยกเว้นอยู่แล้ว

โดยเฉพาะในกลุ่มคนที่ไม่ได้สนใจการเมืองหรือไม่פקไฟฝ่ายใด ก็มีหลายคนที่แสดงท่าทีสนับสนุนเซดริก

โดยปกติแล้ว คนเรามักจะรู้สึกสนิทสนมกับผู้มีลักษณะคล้ายคลึงกับตนเองในหลายๆ ด้าน

หลังจากที่เซดริกทำให้ตัวตนของเขาในฐานะสมาชิกของราชวงศ์มีความชัดเจนขึ้น ก็มีคนจำนวนมากที่ต้องการยืนอยู่ข้างเดียวกันกับเขา

อเมเลียและคายนท์ก้าวออกมาเป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่เซดริกท่ามกลางสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยความโกลาหล เหล่าผู้บังคับบัญชาจากกองทัพกลางและหน่วยอัศวิน-

ราชวงศ์จักรีจำนวนมาก ต่างก็ให้ความร่วมมือกับสองคนนั้นอย่างเต็มที่

แม้จะยังไม่มีใครประกาศจุดยืนของตัวเองอย่างเป็นทางการ แต่ก็มีข่าวลือแพร่กระจายออกไปเรื่อยๆ ว่าสองคนนี้อาจจะกำลังวางแผนและทำข้อตกลงกับเซดริกเอาไว้ล่วงหน้า

ด้วยเหตุนี้ จึงมีหลายคนที่ยพยายามติดต่อเข้ามาอย่างลับๆ เพื่อค้นหาคำตอบว่า สิ่งที่เซดริกกำลังทำอยู่คือการแก้แค้นจริงๆ หรือเป็นการปูทางสำหรับอนาคต และหากต้องการกระโดดเข้าร่วมการต่อสู้แย่งชิงอำนาจ เขามีเป้าหมายว่าจะก้าวไปถึงจุดไหน

ไม่มีทางที่เขาจะไม่รู้ถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นอยู่แล้ว

เนื่องจากไม่สามารถพูดออกมาได้อย่างที่ต้องการ อาร์ทีเซียจึงได้แต่ลอบคร่ำครวญอยู่ในใจ พร้อมทั้งความรู้สึกไม่สบายใจที่เริ่มแผ่ซ่านไปทั่วทรวงอก

อาร์ทีเซียรู้ว่าเซดริกยอมจำนนต่อองค์จักรพรรดิเพื่ออะไร และเขาต้องละทิ้งสิ่งใดไปบ้าง

เขายอมละทิ้งความหยิ่งในศักดิ์ศรีเพื่อเธอ ยอมสละความเชื่อมั่นในอุดมการณ์ของตัวเอง และยังตัดสินใจที่จะปล่อยวางเรื่องการช่วยเหลือเอฟเบรอนไป

สิ่งที่เขาเอ่ยต่อหน้าองค์จักรพรรดินั้นไม่ใช่เรื่องโกหก แต่ก็ได้ไม่เป็นความจริงทั้งหมด ทั้งยังเป็นการหลอกลวงโดยเจตนา เขาตัดสินใจที่จะก้าวเข้าสู่โคลนตมแห่งความขัดแย้ง-ทางการเมืองอันแสนโสมม

...เพียงเพื่อเธอและเด็กในท้อง

และนั่นก็ไม่ใช่สิ่งที่อาร์ทีเชียคาดหวังเอาไว้

คนที่บอกให้เซดริกละทิ้งความโล่งสบายไปก็คืออาร์ทีเชียเอง ทั้งยังบอกด้วยว่าเขาค่อนข้างอุดมการณ์และความเชื่อมั่นเหล่านั้นมาใช้หลังจากที่ได้กลายเป็นจักรพรรดิแล้วก็ไม่สลาย

แต่เมื่อเขาทำเช่นนั้นขึ้นมาจริงๆ ในใจของเธอกลับรู้สึกเจ็บปวด

หากเซดริกตัดสินใจจะทำเช่นนั้น มันก็ควรเป็นการทำเพื่อจักรวรรดิ เพื่อเอฟเบอร์อน หรือไม่ก็เพื่อราษฎรผู้ยากไร้ซึ่งทุกข์ทรมานที่สุดเท่านั้น

ไม่ใช่เพื่อตัวเธอเอง

อาร์ทีเชียขบริมฝีปากล่าง และพยายามบังคับตัวเองให้คิดเรื่องอื่น เพื่อกลั่นน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา

จากนั้นก็เอ่ยกับเฮลลีย์

“ทำได้ดีมาก”

เฮลลีย์ตัวลั่นอย่างเห็นได้ชัด จนอาร์ทีเซียถึงกับต้องเอียงคอด้วยความงุนงง เปรยเอลจึงตบขาของเฮลลีย์เบาๆ ก่อนที่หล่อนจะถอนหายใจยาวแล้วทำหน้าเจื่อน

แม้อาร์ทีเซียจะรู้สึกเจ็บคอ แต่ก็ยังอดถามออกไปไม่ได้

“เป็นอะไรไป ตกใจที่ข้าชมว่าทำได้ดีขนาดนั้นเลยหรือ”

“เพราะข้าทำตรงข้ามกับที่ท่านหญิงสั่งไว้ต่างหากค่ะ”

“ข้าเองก็นึกไม่ถึงเหมือนกันว่าท่านเซดริกจะมาที่เมืองหลวง”

อาร์ทีเซียหยุดพูดกลางคันเพราะเจ็บคอ เธอจึงดื่มน้ำอุ่นเข้าไปอีกสองสามอึก

“สถานการณ์เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมืออย่างนี้ขอบเขตที่เจ้าสามารถทำได้ก็ต้องลดน้อยลงเป็นธรรมดา แต่ในสถานการณ์เช่นนั้น เจ้าก็ยังเข้าใจเจตนาที่แท้จริงของคำสั่งข้า แยกแยะความสำคัญและทำให้ผลพวงจากการกระทำของท่านเซดริกเกิดประโยชน์สูงสุดได้ นี่ย่อมเป็นผลงานที่สมควรได้รับการชื่นชมแล้วละ”

“แต่...มันก็ยังเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งอยู่ดีนี่คะ”

“แน่นอนว่าการยิงพลุสัญญาณคือการฝ่าฝืนคำสั่ง แต่ถ้าพิจารณาจากผลลัพธ์ การตัดสินใจของเจ้าก็เป็นเรื่องที่ถูกต้อง

แล้วไม่ใช่หรือ เพราะถ้าเจ้ายอมประนีประนอมและเดินออกไป
เงิบๆ ตามคำสั่ง ข้าอาจจะโดนลักพาตัวไปแล้วก็ได้”

“นั่นก็จริงค่ะ แต่ว่า...”

อลิซพยายามส่งสายตาเพื่อบอกให้อาร์ทีเซียหยุดพูด
ในขณะที่เฮลลีย์กำลังตั้งหน้าตั้งตารอฟังคำตอบ

“ข้าไม่ได้พาเจ้ามาที่นี่ เพื่อให้เป็นแค่หุ่นเชิดที่รอทำ
ตามคำสั่งอย่างเดียวหรอกนะ”

“ท่านหญิง...”

“ในสถานการณ์เช่นนั้น ถ้าเจ้าเอาแต่ทำตามคำสั่ง โดยไม่
แม้แต่จะพยายามตัดสินใจด้วยตัวเองเลย ข้าคงรู้สึกผิดหวัง
ในตัวเจ้ายิ่งกว่านี้”

เฮลลีย์เคยพยายามไม่ให้ความรู้สึกส่วนตัวเข้ามามีอิทธิพล
ในการทำงานกับอาร์ทีเซีย

อาร์ทีเซียคือแกรนด์ดัชเชสแห่งเอฟบรอน แต่เฮลลีย์เป็น
ลูกสาวของตระกูลจอร์ดิน ดังนั้นหล่อนจึงคิดว่าการปฏิบัติ
หน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานอย่างเต็มที่ก็นับว่าเพียงพอแล้ว
เพราะหากปล่อยให้ความรู้สึกอื่นนอกจากความรู้สึกในแง่ลบ
เข้ามาแทรก ก็จะทำให้หล่อนรู้สึกเหมือนกำลังทรยศต่อออบेरย์

อันที่จริงหล่อนก็รู้ดีว่าออเบรย์ที่จากไปแล้วไม่มีทางรับรู้อะไรได้อีก และคนที่ผิดก็คือตัวน้องสาวหล่อนเอง การโกรธแค้นจึงเป็นเพียงเรื่องไร้ความหมาย และหล่อนก็ไม่เคยคิดแม้แต่จะล้างแค้นเลยด้วยซ้ำ

เฮลลีย์ไม่ได้คิดถึงออเบรย์มากนัก หล่อนเพียงแต่รู้สึกขมขื่นเมื่อคิดถึงความเจ็บปวดที่พ่อแม่และพี่สาวต้องได้รับ

แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมึนงงกับสิ่งที่เรียกว่าความผูกพันนั้นพี่น้องอยู่บ้าง

หล่อนคิดเช่นนั้นมาโดยตลอด ทว่าในตอนนั้นก็กลับรู้สึกเหมือนมีบางสิ่งบางอย่างกำลังเอ่อล้นอยู่ในใจ

และก่อนที่จะได้สัมผัสกับความรู้สึกนั้นอย่างเต็มที่ เฟรย์เอลก็เข้ามาขัดจังหวะ

“นั่นคำชมหรือครับ ทำไมพอเป็นซ้ำ ท่านกลับบอกว่าเรื่องแค่นี้เด็กสิบขวบก็ยังคิดได้”

“ก็เพราะถ้าปล่อยให้อยู่เฉยๆ เซอร์ก็คงไม่อยากจะคิดอะไรเลยไม่ใช่หรือ”

“เฮ้อ ถ้าอย่างนั้นก็อย่าบอกว่าเชื่อในตัวข้า แล้วโยนงานมาให้กองพะเนินแบบนี้สิครับ”

“ข้าไม่เคยบอกว่าเซอร์ด้อยกว่าเด็กอายุสิบขวบเลยนะ
แค่บอกว่ามีคนที่ดีด้อยกว่าเด็กอายุสิบขวบอยู่เยอะต่างหาก”

“ถ้าอย่างนั้นก็ชมข้าด้วยสิครับ”

หากไม่ใช่ว่าน้ำเสียงของอาร์ทีเซียแหบแห้งจนเกินไป
นี่ก็เป็นการตอบโต้ที่ฟังดูสนุกสนานมากทีเดียว

เฮลลีย์เกือบจะหันไปส่งสายตาทามเพรย์เอลว่าเขาคิดจะ
ทำอะไรกันแน่ แต่เมื่อเห็นว่าอลิซไม่ได้พูดอะไร หล่อนจึงรับรู้ได้
ว่าเพรย์เอลตั้งใจพูดอย่างไม่จริงจังนัก เพียงเพื่อช่วยผ่อนคลาย
จิตใจของอาร์ทีเซียเท่านั้น

ไม่ว่าอาร์ทีเซียจะรู้ตัวหรือไม่ แต่สีหน้าของเธอกำลังนั้
กุมขมับอยู่ก็ดูดีขึ้นกว่าเมื่อครู่นี้อย่างเห็นได้ชัด

ด้วยเหตุนี้ เฮลลีย์จึงรู้สึกว่าจะตัวเองไม่ควรอยู่เงียบๆ
อีกต่อไป

“เอาแต่บ่นไม่หยุด แต่ยังอยากได้คำชมอยู่อีกอย่างนั้น
หรือคะ”

“แต่ข้าก็ทำงานได้ดีไม่ใช่หรือครับ แล้วข้าก็ไม่ได้เป็น
คนเดียวที่บ่นด้วย”

“สิ่งที่ข้าพูดไปก่อนหน้านี้ไม่ใช่การบ่น แต่เป็นความกังวล
ต่างหากล่ะคะ”

“ข้าเองก็กังวลเหมือนกันครับ ปกติงานที่ข้ารับผิดชอบอยู่ ต้องเป็นงานของคนที่มีตำแหน่งสูงกว่าข้าสองชั้นเสียวนะครับ”

ขณะที่ทั้งสองกำลังต่อล้อต่อเถียงกัน อาร์ทีเซียก็ถอนหายใจออกมาแล้วดื่ม้ำต่ออีกสองสามอีก

จากนั้นเธอก็โบกมือให้อลิซ

อลิซส่งเอกสารที่เตรียมไว้ล่วงหน้าให้กับเฟรย์เอลและเฮลลีย์คนละฉบับ

“ข้าสั่งให้ทำเอกสารมาสองฉบับ แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าแค่ฉบับเดียวก็น่าจะเพียงพอแล้วสินะ”

“ไม่ค่ะ เพราะตอนนี้สถานการณ์ฉุกเฉินจบลงแล้ว”

“เราทำงานร่วมกันไม่ได้หรอกครับ”

เฮลลีย์และเฟรย์เอลตอบพร้อมกัน อลิซจึงหัวเราะคิกคักออกมาเบาๆ

อาร์ทีเซียกล่าวต่อว่า

“เอกสารนี้เป็นรายการตรวจสอบเกี่ยวกับลูกจ้างในคฤหาสน์หลังนี้ ครอบครัวของพวกเขา พ่อค้าที่ทำธุรกิจกับเรา ไปจนถึงแขกที่เดินทางเข้าออกทั้งหมด ว่าใครได้รับสินบนเท่าไรและมีเนื้อหาหรือรายละเอียดอย่างไรบ้าง”

“ครับ / ค่ะ”

ทั้งสองตอบกลับด้วยท่าที่ตึงเครียด

“...”

อาร์ทีเซียลังเลเพราะไม่อาจพูดประโยคถัดไปได้ในทันที
อย่างไรก็ตาม ต่อให้ผู้ที่ตั้งครรภ์เชื้อสายของผู้เป็นนาย
ไม่ใช่ตัวเธอแต่เป็นคนอื่น เธอก็ยังต้องออกคำสั่งให้ดำเนินการ
ตามความเหมาะสมอยู่ดี

“ใช้ข้อมูลพวกนี้ในการคัดกรองคนและสิ่งของที่นำเข้ามา
ในคฤหาสน์ให้ละเอียดด้วยล่ะ”

“ครับ / ค่ะ”

ทั้งสองคนก้มศีรษะลงพร้อมกัน พวกเขาต่างรู้ดีอยู่แล้วว่า
ตอนนี้เป็นเวลาที่น่าอันตรายเพียงใด และควรต้องระมัดระวัง
สิ่งใดบ้าง โดยที่ไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรเพิ่มเติม

“แต่ข้าไม่เข้าใจเลยค่ะว่าฝ่าบาททรงคิดอะไรอยู่กันแน่
พระองค์จะไม่ทรงคาดการณ์เลยหรือคะว่ากองทัพจะมีปฏิกริยา
เช่นนี้”

เฮลลีย์ถาม

“ไม่น่าจะเป็นไปได้ นะครับ ข้ากลับคิดว่าพระองค์
ตั้งพระทัยให้เป็นอย่างนั้นเสียมากกว่า”

เฟรย์เอลกล่าว

“อย่าลืมเรื่องของท่านอดีตกษัตริย์แดกดันเอพร์รอนลิครับ เพราะฝ่าบาทเองก็ทรงทราบดีอยู่แล้ว ว่าการแต่งตั้งผู้สืบทอดที่ยังเยาว์วัยขึ้นมาแทนแกรนด์ดยุกเอพร์รอนที่มีทั้งความสามารถ เปี่ยมวุฒิภาวะ และมากประสบการณ์ เพื่อใช้โอกาสนี้ในการ ปราบค้ำและควบคุมตระกูลแกรนด์ดยุกนั้นให้ผลลัพธ์ที่ดีกว่า”

“หมายความว่าพระองค์ตั้งพระทัยให้ตำแหน่งสูงๆ เพื่อรอให้ล้มลงอย่างนั้นหรือคะ”

“ก็นับว่ามีเหตุผลอยู่ละนะ”

อาร์ทีเซียบตอบ

“แต่สถานการณ์ในตอนนี้อาจแตกต่างจากตอนนั้นเล็กน้อย เพราะพระองค์ไม่จำเป็นต้องใช้การประหารชีวิตและการ กวาดล้างเพื่อสร้างรากฐานอำนาจของจักรพรรดิองค์ใหม่แล้ว ยังไงล่ะ”

“นั่นก็จริงอยู่ครับ เพียงแต่...ต่อให้จะไม่ได้รับประโยชน์ไป เสียทีเดียว แต่สิ่งที่ฝ่าบาททรงมอบให้ท่านแกรนด์ดยุกในครั้งนี้ ดูเหมือนจะมากเกินไปหน่อยนะครับ เมื่อเทียบกับผลประโยชน์ ที่พระองค์จะได้รับ”

“เราทุกคนต่างก็มีความไม่สมเหตุสมผลในตัวเองกันทั้งนั้น ละ บางที่...พระองค์อาจจะได้รับผลประโยชน์ทางด้านอารมณ์ก็ได้”

“ผลประโยชน์ทางด้านอารมณ์หรือคะ”

เฮลลีย์เอียงคอด้วยความสงสัย

“ใช่ คนโลภมากเช่นฝ่าบาท ไม่มีทางทำอะไรที่ตนเองไม่ได้ประโยชน์ หรือจะทรงคำนวณผลได้ผลเสียในเรื่องใหญ่ขนาดนี้ ผิดพลาดไปได้หรอก”

หากผลประโยชน์ที่เห็นได้ชัดเจนมียิ่งเล็กน้อย ส่วนที่เหลือก็คงเป็นเรื่องของการเติมเต็มผลประโยชน์ทางด้านอารมณ์ อาร์ทีเซียเองก็ไม่สามารถคาดเดาได้อย่างแน่ชัดว่ามันคืออะไร

อย่างไรก็ตาม เธอรู้ดีว่าถึงแม้จักรพรรดิจะเป็นคนจิตใจโหดเหี้ยม แต่พระองค์ก็ไม่ใช่คนที่ไร้ความรู้สึกไปเสียทีเดียว

ไม่ว่าจะเป็นการที่พระองค์ทรงมอบความโปรดปรานให้กับมิลโลรามาอย่างยาวนาน หรือแม้แต่การที่ไม่ได้กำจัดจักรพรรดินีออกไปอย่างสมบูรณ์ แต่กลับปล่อยให้อีกฝ่ายพำนักอยู่ในวังจักรพรรดินีราวกับปิดตาย ก็ล้วนแต่เป็นการกระทำที่เป็นไปในรูปแบบเดียวกัน

“เริ่มจัดการจากส่วนที่เราพอจะรู้ก่อนก็แล้วกัน”

“ครับ / ค่ะ”

เฮลลีย์และเฟรย์เอลตอบด้วยสีหน้าตึงเครียด

“ผลประโยชน์สูงสุดที่ฝ่าบาทจะทรงได้จากเรื่องนี้ ก็คือ การกล่าวหาว่าแกรนด์ดยุกทรยศการวางแผนก่อกบฏ”

“ครับ / ค่ะ”

“ต่อให้จะยังไม่ทรงใช้ข้อกล่าวหา นั้นในตอนนี้อย่างไรก็ตาม แต่พระองค์ ก็คงต้องการเก็บหลักฐานเอาไว้ก่อนนั้นละ แกรนด์ดยุกทรยศการ เองก็คงจะรู้ตัวแล้วเช่นกัน แอ็มบิชอปอาคิมก็ไม่ใช่คนที่จะยอม โดนเล่นงานอยู่คนเดียวง่ายๆ ด้วย”

“ครับ / ค่ะ”

“จะต้องมีการพยายามทำลายหลักฐานแน่นอน”

“ตอนนี้เรากำลังจับตาดูเขาอยู่ที่วิหาร ให้พาตัวเขามาที่ ศาลาแกรนด์ดยุกเพื่อคุมกันไว้เลยไหมครับ”

เฟรย์เอลถาม

“ไม่ต้องหรอก ใช้เขาเป็นเหยื่อล่อดีกว่า”

ข้ออ้างที่องค์จักรพรรดิสามารถนำมาใช้เป็นเหตุผลบังหน้า ได้ เธอเองก็สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้เช่นกัน

เดิมทีเธอได้วางแผนการอื่นเพื่อโค่นล้มแกรนด์ดยุก - รอยการ์เอาไว้แล้ว แต่ในเมื่อมีโอกาสที่ดีกว่าเข้ามาอย่างนี้ ก็ไม่จำเป็นต้องยึดติดกับแผนเดิมอีกต่อไป

“...”

อาร์ทีเซียลิ่งเล

หากเป็นเมื่อก่อน เธอคงจัดการเรื่องสำคัญแบบนี้ด้วยตัวเองทั้งหมดแล้ว

“เฮลลีย์ ข้าคงต้องให้เจ้าเป็นคนจัดการเรื่องนั้นแล้วละ”

แต่สุดท้ายอาร์ทีเซียก็เลือกที่จะเอย์เซ่นนั้นออกไป

เพราะหากไม่คิดจะทอดทิ้งลูกในท้อง เธอก็ไม่อาจปล่อยให้ ความเหนียวแน่นล้าสะสมมากไปกว่านี้ได้อีก

บิชอปอาคิมยังคงอยู่ที่วิหาร

แม้ว่าจะมีคำกล่าวหาเรื่องการวางแผนก่อกบฏขึ้นมา ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะถูกลากตัวไปในทันที แต่ยังคงอาศัยอยู่ในที่พักของตนภายในวิหาร

เขาถูกกักบริเวณ โดยมีอัศวินของเอฟบรอนและคนจาก หน่วยอัศวินราชวงศ์จักรีเฝ้าล้อมอยู่รอบๆ ห้องพัก พร้อมทั้ง

คอยตรวจตราอยู่บริเวณทางเดิน และมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้เยี่ยมชมเยินได้

ถึงอย่างไร พวกเขาก็ไม่สามารถลากตัวผู้ที่เป็นถึงบิชอปไปยังคุกได้ทันที ในทันที เนื่องจากต้องรอคำให้การหรือไม่ก็หลักฐานเพิ่มเติมก่อน

ซึ่งในกรณีนี้ หากเหล่านักบวชที่เคยพยายามลักพาตัวอาร์ทิสเซียมรับสารภาพเมื่อไร บิชอปอาคิมก็จะถูกตั้งข้อหาบกพร่องอย่างสมบูรณ์เมื่อนั้น

แน่นอนว่าบิชอปอาคิมเองก็รู้เรื่องนี้ดี ชำยังรู้ด้วยว่านักบวชเหล่านั้นไม่มีทางอดทนต่อการทรมานได้

พวกเขาจงรักภักดีและเชื่อฟังบิชอปอาคิมอย่างหน้ามิดตามัวก็จริง แต่การจะอดทนต่อการทรมานโดยไม่เปิดเผยข้อมูลได้นั้น เป็นเรื่องที่มีแต่ผู้ซึ่งผ่านการฝึกฝนมาเท่านั้นที่จะทำได้ ความจงรักภักดีเพียงอย่างเดียวไม่มีทางเพียงพอ

“ท่าน...คิดอะไรอยู่กันแน่”

บิชอปนิกอสเดินเข้ามาด้วยสีหน้าหม่นหมอง แล้วเอ่ยถามราวกับกำลังคร่ำครวญ ทว่าบิชอปอาคิมกลับตอบด้วยสีหน้าแข็งกระด้าง

“คิดว่าข้าทำแบบนั้นทั้งๆ ที่รู้ว่าแกรนด์ดัชเชสกำลังตั้งครรรค์อยู่หรือยังไง ข้าโดนหลอกต่างหากล่ะ”

“โดนหลอกอย่างนั้นหรือ ท่านเองก็รู้ไม่ใช่หรือไงว่าแกรนด์ดัชเชสเอฟบรอนร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงนะ”

“ถ้ารู้่านางกำลังตั้งครรรค์ ข้าคงไม่บอกให้นางไปนั่งสำนึกผิดหรอก”

“อาคิม! นี่ไม่ใช่เวลาที่ท่านจะมามัว่ตื้อตึงแล้วนะ ไม่รู้หรือไงว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ขนาดไหน”

“แล้วยังไง”

บิชอปอาคิมตอบกลับด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ท่านแค่ทำตัวไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด เพื่อปกป้องตัวเองไว้เหมือนที่ผ่านมาก็พอแล้วไม่ใช่หรือ”

“อาคิม ทำไมท่านถึงพูดเช่นนั้น ใช่ว่า...ข้าอาจจะเอาตัวรอดของข้าเองได้อย่างที่ท่านว่า แต่อย่างน้อยก็ต้องพยายามทำให้สถานการณ์มันคลี่คลายลงบ้างไม่ใช่หรือไง หรือท่านจะยอมรับโทษประหารจริงๆ กันล่ะ”

“อยากจะพูดอะไรก็พูดไปเถอะ”

“มันยังไม่สายเกินไปหรอกนะ รีบไปขอโทษท่านแกรนด์-ดยุกกับแกรนด์ดัชเชสเอฟเบรอน แล้วยอมให้ความร่วมมือของท่านคงไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายเชื้อพระวงศ์จริงๆ หรอกใช่ไหม”

“นั่นก็เป็นความคิดของโคลด์ตันอีกแล้วสินะ”

“อาคิม ปัญหามันไม่ได้อยู่ที่โคลด์ตันเสียหน่อย”

“ฉันฝากไปบอกโคลด์ตันด้วยว่า อย่าปล่อยให้แกรนด์-ดัชเชสหลอกใช้จนทำให้วิหารตกอยู่ในอันตรายอีกล่ะ”

ผลลัพธ์ของการถูกหลอก คือการพ่ายแพ้ขั้นเชิงในการต่อสู้

เขาไม่คิดว่าอาร์ทีเซียจะไม่รู้เรื่องที่ตัวเองกำลังตั้งครมร์ เธอจะต้องหลอกลวงแม้กระทั่งฝ่ายของตัวเองเพื่อให้เกิดผลกระทบทางด้านความรู้สึกที่รุนแรงอย่างไม่ต้องสงสัย

“ไม่ว่าจะตกลงมาจากหอคอย หรือตกลงมาจากชั้นสอง มันก็คือการตกเหมือนกันนั่นละ”

เขาพึมพำกับตัวเอง

ในความเป็นจริงแล้วมันแตกต่างกันอย่างมาก คนที่ตกจากชั้นสองอาจยังพอมีโอกาสรอดชีวิต แต่คนที่ตกจากยอดหอคอยย่อมไม่มีทางรอดไปได้ ซึ่งบิชอปอาคิมเองก็รู้เรื่องนั้นดีอยู่แล้ว

ในที่สุด บิชอปนิกอสก็ลุกขึ้นจากที่นั่ง

“เลิกดันทุรังและวางทีฐิลงเสียเถอะ ลองคิดดูอีกทีก็แล้วกัน เพราะหากท่านเปลี่ยนใจ ข้ากับโคลด์ตันจะพยายามช่วยไกล่เกลี่ยให้เอง”

“โคลด์ตันบอกให้มาพูดแบบนี้หรือไง”

“ท่านเป็นคนที่น่าเสียดายเกินกว่าจะปล่อยให้จบลงเช่นนี้นะสิ ถึงแม้จะต้องละทิ้งตำแหน่งบิชอป แต่การใช้ชีวิตอยู่ในวิหารเพื่อจัดการและศึกษาคัมภีร์ก็ไม่ใช่ชีวิตที่แย่นักหรอกนะ ลองคิดดูให้ดีเถอะ”

บิชอปนิกอสกล่าวทิ้งท้ายเอาไว้เช่นนั้น ในขณะที่บิชอป-อาคิมไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

เขาไม่ได้คิดที่จะยอมรับชีวิตแบบนั้นเลยแม้แต่น้อย แต่ถ้าเขาไม่ยอมรับมัน เช่นนั้นจะยังมีทางรอดอยู่อีกหรือ

จะหนีออกไปก็ไม่ได้

หน่วยอัศวินของเอฟบรอนกำลังทำหน้าที่เฝ้าระวังอยู่ การหลบหนีด้วยตัวเองจึงเป็นไปได้เลย

การขอความช่วยเหลือจากแกรนด์ดยุก รอยการก็เสี่ยงเกินไปเช่นกัน

ทั้งบิชอปอาคิมและมาร์เซอเนสคาเมลเลีย ต่างก็ไม่ใช่คนโง่ ถึงขนาดที่จะทิ้งหลักฐานเอาไว้ง่ายๆ

การสนทนาทั้งหมดล้วนเป็นการพบกันต่อหน้า เงินที่แลกเปลี่ยนกันก็อยู่ในรูปแบบของการสนับสนุนงานวิจัยของบิชอปอาคิมเท่านั้น

ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่า不会有หลักฐานอะไรเลย เพียงแต่หลักฐานทั้งหมดจะมีน้ำหนักก็ต่อเมื่อบิชอปอาคิมยอมเอ่ยคำให้การ

หากพูดในทางกลับกัน ไม่มีเหตุผลที่แกรนด์ดยุกรอการจะต้องไว้ชีวิตเขา การฆ่าเขากลับจะทำให้อีกฝ่ายรู้สึกปลอดภัยมากกว่าด้วยซ้ำ

ดังนั้น ตอนนี้จึงเหลือทางเลือกเพียงสองทางเท่านั้น

หนึ่งในนั้นคือการบอกทุกอย่างกับเซดริกในทางที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเขาเอง

หากเป็นเช่นนั้น แกรนด์ดยุกรอการก็จะกลายเป็นผู้กระทำความผิดหลัก ในขณะที่ตัวเขาเป็นเพียงผู้สมรู้ร่วมคิด หลังจากนั้นเขาก็จะให้ความร่วมมือในการจับกุมตัวแกรนด์ดยุกรอการอย่างเต็มที่ เพื่อแลกกับคำสัญญาในการลดหย่อนโทษ

อาร์ชบิชอปและบราเดอร์โคลด์ตันก็คงจะเข้ามาช่วย
โกล่เกลี่ยในเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน

เขาน่าจะสามารถรักษาชีวิตตัวเองไว้ได้ และอาจจะแคโตน
ลดตำแหน่งลงมาเป็นนักบวชคนหนึ่ง จากนั้นก็จบชีวิตลงด้วย
การถูกเนรเทศไปยังวิหารในพื้นที่ห่างไกลอย่างที่บิชอปนิกอส
กล่าวเอาไว้

เซดริกเป็นคนรักษาสัญญา หากสามารถร้องขอคำมั่น
สัญญาจากอีกฝ่ายได้แล้ว ชีวิตที่เหลืออยู่หลังจากนี้ก็ไม่มีอะไร
ต้องกังวลอีกต่อไป

แค่คิดก็ขนลุกแล้ว

ไม่ว่าอย่างไร บิชอปอาคิมก็ไม่ต้องการเลือกเส้นทางนั้น

เขารู้ดีว่านี่เป็นการตัดสินใจที่โง่เขลา แต่หากยอมเจรจา
ประนีประนอม เขาก็จะต้องก้มหัวให้กับอาร์ชบิชอปอย่างหลีกเลี่ยง
ไม่ได้ ซึ่งนั่นก็เท่ากับเขายอมรับการโกล่เกลี่ยจากบราเดอร์-
โคลด์ตันด้วย

เขาจะไม่สามารถเงยหน้าขึ้นมองบราเดอร์โคลด์ตันได้อีก
เลยตลอดชีวิตที่เหลือ และนั่นคือสิ่งที่ศักดิ์ศรีของเขาไม่อาจ
ยอมรับได้แม้จะต้องตายจากไป

ดังนั้น เมื่อวานเขาจึงตัดสินใจที่จะตายอย่างกล้าหาญ

แน่นอนว่าเขาไม่ได้คิดจะตายเพียงลำพัง หากไหนๆ ก็ต้องตายด้วยข้อกล่าวหาที่ไม่เป็นความจริงแล้ว เขาก็ขอตายให้สง่างามและเป็นที่น่าจดจำไปเสียยังจะดีกว่า

อย่างไรก็ตาม เมื่อคืนนี้กลับมีทางเลือกใหม่เพิ่มขึ้นมา

บิชอปอาคิมเดินไปที่โต๊ะทำงาน แล้วหยิบจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากลิ้นชักลับ

จดหมายฉบับนี้ถูกส่งมาจากองค์จักรพรรดิ

แน่นอนว่าในจดหมายไม่มีการระบุชื่อผู้ส่ง หรือต่อให้ติดตามผู้ส่งไปก็คงจะไม่เจออะไรที่เชื่อมโยงกับองค์จักรพรรดิอยู่ดี

แต่ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็รับรองการคุ้มกันที่มั่นคงให้แก่เขา ทั้งยังสัญญาว่าจะเปลี่ยนตัวตนให้เขาอย่างลับๆ โดยบอกว่าต่อให้เขาจะอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวง แต่ก็จะมีชีวิตดีๆ ในฐานะชนชั้นสูงให้อย่างไม่ขาดแคลน

จดหมายฉบับนี้ค่อนข้างกระทบศักดิ์ศรีของบิชอปอาคิม ด้วยการปฏิบัติราวกับเขาเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งทางโลก ซึ่งเต็มใจขายตัวเองเพื่อให้มีชีวิตที่มั่นคงสุขสบาย

แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังดีกว่าการก้มหัวให้กับอาร์ทิสเซียและบราเดอร์โคลด์ตัน

นอกจากนี้ มันยังเป็นข้อเสนอที่ฟังดูสมเหตุสมผล

หากจักรพรรดิสามารถจับตัวบิชอปอาคิมไว้ได้ ก็จะมี
ข้ออ้างชัดเจนในการลงโทษประหารแกรนด์ดยุกroyการด้วย
ข้อหากบฏเมื่อใดก็ได้

ดังนั้น อย่างน้อยมันก็ไม่ใช้ความสัมพันธ์ที่บิชอปอาคิม
ได้รับการอภัยอยู่ฝ่ายเดียว

แต่เป็นการซื้อขายแลกเปลี่ยน

ต้องตกไปอยู่ในกำมือของจักรพรรดิสินะ

มันไม่มีทางเป็นการแลกเปลี่ยนที่เท่าเทียมกันอยู่แล้ว
เนื่องจากพระองค์สามารถปลิดชีพและกำจัดเขาทิ้งอย่างเงียบๆ
ได้ทุกเมื่อ หากไม่มีความจำเป็นต้องใช้เขาอีกต่อไป

แต่นั้นดูจะเป็นอนาคตที่ยอมรับได้มากกว่าในมุมมองของ
บิชอปอาคิม

ก็อก ก็อก

ในตอนนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

บิชอปอาคิมรีบเก็บจดหมายกลับเข้าที่ ก่อนลุกพรวดขึ้น
จากโต๊ะด้วยความรวดเร็ว

เมื่อประตูเปิดออก ผู้รับใช้ที่นำอาหารมาให้ก็หลบสายตา
ด้วยท่าทางหวาดกลัว

ดูเหมือนจะถึงเวลาอาหารเย็นแล้ว

ในขณะที่ประตูกำลังเปิดอยู่ เหล่าอัศวินก็กวาดตามองเข้ามาภายในห้อง บิชอปอาคิมจึงรู้สึกไม่พอใจอยู่ลึกๆ แต่ก็ไม่ได้แสดงออกมา

ผู้รับใช้คนนั้นเดินเข้ามาด้วยความระมัดระวัง ก่อนจะวางถาดอาหารลงบนโต๊ะ แล้วรีบเดินออกไปข้างนอกทันที

ประตูถูกปิดลงอีกครั้ง

บิชอปอาคิมนั่งลงตรงหน้าถาดอาหารอย่างไม่ค่อยเต็มใจเท่าไรนัก จากนั้นก็ค่อยๆ จัดการมื้ออาหารอย่างเชื่องช้า จนกระทั่งกินไปได้เกือบครึ่งหนึ่งถึงรู้สึกตัวขึ้นมา

ปลายลิ้นของเขาเริ่มชาที่ละน้อย จนกระทั่งหมดความรู้สึก “อีก!”

แม้จะพยายามส่งเสียงตะโกน แต่ก็เหมือนลำคอถูกปิดกั้นเอาไว้จนไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา

ต้องมียาพิษอยู่ในอาหารแน่นอน

บิชอปอาคิมลุกพรวดขึ้นด้วยความตกใจ ก่อนจะรีบวิ่งไปที่โต๊ะทำงานอย่างลนลาน แล้วเปิดลิ้นชักที่เก็บกล่องยาเอาไว้

เขาเร่งหายาถอนพิษท่ามกลางขวดยาโรคประจำตัวที่เคยดื่มอยู่เป็นประจำอย่างตาเลียตาเหลือก จากนั้นก็เปิดฝาขวดทันที โชคดีที่เขาเตรียมเผื่อไว้ในกรณีฉุกเฉิน

แม้มันจะไม่ใช่ว่าครอบจักรวาล และไม่มีสิ่งใดรับประกันว่าจะแก้พิษได้แน่นอน แต่อย่างน้อยก็คงพอช่วยซื้อเวลาได้

ทว่าในวินาทีที่มันไหลผ่านในลำคอ บิชอปอาคิมก็สัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดร้าวกับถูกไฟเผาไหม้ จนต้องยกมือขึ้นมากุมลำคอไว้แน่น

“อีก...แค่ก...”

ร่างของเขาทรุดลงกับพื้นในสภาพนั้น

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันที่ห้าหลังจากอาร์ทีเซียล้มหมดสติลง

เฮลลีย์มาถึงมหาวิหารในช่วงค่ำของวันนั้น

หล่อนรู้สึกกดดันเป็นอย่างมาก เนื่องจากแผนการทั้งหมดในครั้งนี้เป็นกรวางแผนของหล่อนเอง

เวลาที่ค่อนข้างจำกัดทำให้เฮลลีย์ไม่มีโอกาสได้ไตร่ตรองแผนการให้รอบคอบมากพอ อันที่จริงหล่อนไม่ได้ตั้งใจจะเข้ามาเป็นผู้นำในสถานการณ์เช่นนี้เลยด้วยซ้ำ โดยเฉพาะกับงานที่สำคัญและเร่งด่วนถึงเพียงนี้ยิ่งไม่ต้องพูดถึง

หล่อนได้แต่คิดว่าเมื่ออาร์ทีเซียฟื้นขึ้นมา แครอฟังคำสั่งจากอีกฝ่ายก็เพียงพอ

แต่ในเมื่อได้รับมอบหมายงานมาแล้ว เช่นนั้นก็คงทำอะไรไม่ได้

เฮลลีย์ยืนตัวตรงอยู่บริเวณโถงทางเดินซึ่งทอดยาวไปสู่ห้องของบิชอปอาคิมด้วยความสงบนิ่ง

หล่อนจะสามารถเจรจากับบิชอปอาคิมจนผ่านไปด้วยดีหรือเปล่านั้น ไม่ว่าอย่างไรก็ดูเหมือนจะไม่เป็นเช่นนั้น

แต่หล่อนไม่มีทางเลือก

ถึงอย่างไรอาร์ทีเซียก็ไม่ได้คิดจะขอความร่วมมือจากบิชอปอาคิมอยู่แล้ว เธอแค่ต้องการใช้เขาเป็นเหยื่อล่อเท่านั้น

“แค่ทำให้บิชอปอาคิมคลายความระมัดระวังลงหน่อยแล้วเปิดทางให้เขาติดต่อกับบุคคลภายนอกได้ก็พอ การช่วยให้เขาหลบหนีออกมาได้ก็เป็นทางเลือกที่ดีเหมือนกัน แกรนด์ดยุกรอยการจะต้องตอบสนองต่อเรื่องนี้แน่”

อาร์ทีเซียเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องมีการลอบสังหารเกิดขึ้น เราต้องตั้งสถานการณ์นั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์”

ทว่าเฮลลีย์คัดค้านความคิดเห็นนั้น

“ข้าว่าเราลองเจรจากับบิชอปอาคิมดูก่อนดีกว่าค่ะ”

“บิชอปอาคิมไม่มีทางร่วมมือกับเราอยู่แล้ว ชายที่ประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่ว่าแบบเขา พอเริ่มแก้ตัวลงก็มักจะมีความดี้อันเกินกว่าที่เราจะจินตนาการได้เสียอีก แม้กระทั่งบราเดอร์-โคลด์ตันเขาก็ยังรู้สึกอิจฉาเลย”

“ตอนนี้บิชอปอาคิมเองก็รู้แล้วว่าท่านหญิงเป็นคนยังไฉ่แถมยังรู้ด้วยว่าท่านแกรนด์ดยุกกำลังอยู่ในช่วงที่ได้รับความนิยมสูงสุด ข้าคิดว่าเขาไม่น่าจะยอมปล่อยให้แกรนด์ดยุกรอยการหนีเอาตัวรอดไปคนเดียวหรอกนะคะ”

“ข้าไม่คิดว่าบิชอปอาคิมจะอยู่ในสถานการณ์ที่สามารถคิดคำนวณผลได้ผลเสียได้อย่างมีเหตุผลขนาดนั้นหรอกนะ... แต่ถ้าเจ้าคิดอย่างนั้นจริงๆ ก็เอาสิ”

อาร์ทีเซียเอ่ยด้วยท่าที่ไร้กังวล

“ในเมื่อเจ้าเป็นคนที่มีจักคิดเช่นนี้ ข้าก็คงไม่ต้องกังวลเรื่องนี้อีกแล้วละ”

เฮลลีย์คิดว่าคำพูดที่บอกว่า ‘ทำได้ดีมาก’ นั้นไม่ใช่คำชมอย่างที่คาดการณ์เอาไว้ หล่อนมั่นใจว่านี่จะต้องเป็นการลงโทษที่หล่อนบังอาจทำตามใจตนเองตอนอาร์ทีเซียหมดสติอยู่อย่างแน่นนอน

เฟรย์เอลซึ่งรู้จักอาร์ทีเซียมาก่อนเฮลลีย์จึงเอ่ยด้วยท่าที่
ปลงตก

“ในที่สุดก็ถึงเวลาที่ท่านต้องตัดสินใจแล้วสินะครับ
ว่าจะได้พักจนกว่าจะตาย หรือจะพักได้ก็ต่อเมื่อตายจากโลก
ใบนี้ไปแล้วเท่านั้น”

“เราพักกันจนกว่าจะถึงวันตายเลยไม่ได้หรือคะ”

เฮลลีย์พูดจากใจจริง

เหล่าอัศวินที่เฝ้าอยู่ตรงโถงทางเดินต่างก็ประหลาดใจที่
ได้เห็นเฮลลีย์

“เลดี้จอร์ดีน มาทำอะไรดีกีดันป่านนี้หรือครับ”

“มาพบบิชอปอาคิมในนามของท่านหญิงนะคะ ข้าเข้าไปได้
ใช่ไหมคะ”

“แน่นอนครับ เพียงแต่ข้ากับคนของหน่วยอัศวิน-
ราชของครักซ์จะต้องเข้าไปด้วย”

“แต่ข้าไม่ต้องการให้บทสนทนาเล็ดลอดออกไปค่ะ”

“ไม่ต้องห่วงครับ ถ้าเป็นเลดี้จอร์ดีนก็ไม่น่าจะมีปัญหา”

หลังจบคำพูดนั้น อัศวินก็เปิดประตู

แต่แล้วเขาก็รีบพุ่งตัวเข้าไปข้างในด้วยความตกใจ ในขณะที่
เหล่าอัศวินและอัศวินราชของครักซ์คนอื่นๆ กรูตามกันเข้าไป

เฮลลีย์เข้ามาข้างในเข้าไปกัวหนึ่ง

บิซอปอาคิมกำลังนอนนิ่งอยู่บนพื้น ภายในมือยังคงกำขวดยาเอาไว้ เลือดสีดำที่อาเจียนออกมาไหลเจิ่งนองไปทั่วบริเวณโดยรอบ และอุณหภูมิของร่างกายก็เย็นเฉียบไปแล้ว

“นี่มัน...โรคลมชักหรือยังไงกันเนี่ย อุตส่าห์เฝ้าระวังอยู่ตลอดเวลาแล้วแท้ๆ”

อัศวินราชองครักษ์เอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์นี้จะต้องกลายเป็นความรับผิดชอบของผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เฝ้าระวังอย่างแน่นอน

เฮลลีย์กลับมาถึงคฤหาสน์แกรนด์ดยุกเอฟเบิร์นด้วยสภาพทรุดโทรมราวกับผักสลัดเหี่ยวเฉา

เมื่อหล่อนแจ้งว่าต้องการเข้าพบอาร์ทีเซียในช่วงเวลานี้ อลิซก็ถึงกับตาวาวด้วยความโกรธ แต่เนื่องจากสถานการณ์เร่งด่วนจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ในตอนนั้น อาร์ทีเซียยังไม่หลับ แม้หมอมและเหล่าสาวใช้ จะเร่งรบเร้าให้เธอพักผ่อน แต่อาจจะเป็นเพราะก่อนหน้านี้ นอนหลับไปแล้วหลายวัน เธอจึงยากที่จะข่มตานอน และได้แต่นั่งอยู่บนเตียงเพื่อจัดการสิ่งต่างๆ รวมทั้งคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย

“บิซอปอาคิมตายแล้วหรือ”

“ค่ะ เขาถือขวดยาที่มีพิษเอาไว้ในมือด้วย”

เฮลลีย์ตอบ

“ดูเหมือนหน่วยอัศวินราชของครักซ์จะคิดว่าเป็นการฆ่าตัวตายด้วยการทานยาพิษนะคะ”

“ถ้าคิดถึงความหยิ่งในศักดิ์ศรีของบิซอปอาคิมแล้ว ก็ใช้ว่า จะเป็นไปไม่ได้สินะ”

“แต่มันเหมือนมีอะไรแปลกๆ นะคะ”

เฮลลีย์กล่าว

“มีอาหารที่ถูกกินไปเพียงครึ่งหนึ่งเหลืออยู่ ถ้าตั้งใจจะฆ่าตัวตายจริงๆ เขาก็ไม่น่าจะตะต้อมันเลยด้วยซ้ำ หรือต่อให้ จะฆ่าตัวตายหลังจากกินไปแล้วครึ่งหนึ่งจริงๆ มันก็ยังพังดูแปลกอยู่ดีนะคะ”

“ต้องมีบางอย่างอยู่ในอาหารแน่ๆ”

“ถึงพวกเขาจะบอกว่าได้ตรวจสอบน้ำและอาหารอย่างละเอียดก่อนนำเข้าไปเพราะกลัวว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ข้าก็สั่งให้ลองตรวจสอบดูอีกครั้งแล้วละค่ะ”

“บางทีมันอาจจะไม่ใช่พิษ แต่เป็นยาชาที่ทำให้เกิดอาการ อัมพาตอะไรทำนองนั้นก็ได้ เพราะถ้าเป็นแบบนั้นจริง ต่อให้มีคนทดลองชิมอาหารก็คงตรวจไม่พบหรอก”

อาร์ทีเซียเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจนัก

“บิชอปอาคิมรู้ดีว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในอันตราย แล้ว ถ้าในสถานการณ์นั้นคอและลิ้นเกิดเป็นอัมพาตขึ้นมา คิดว่าเขา จะทำยังไงล่ะ”

“ก็คงจะคิดว่าเป็นพิษ...แล้วรีบหายามากินซะไหมคะ”

“นั่นน่าจะเป็นไปได้มากที่สุดแล้ว คงมีการสับเปลี่ยน ขวดยาเอาไว้ล่วงหน้าล่ะ เพราะปกติก็ไม่ค่อยมีใครแตะต้อง พวกยาสามัญทั่วไป ดังนั้นก็คงยากที่จะสังเกตได้นะ”

อาร์ทีเซียถามต่อ

“ผู้รับใช้ที่นำอาหารมาให้ล่ะ”

“กำลังหาตัวอยู่ค่ะ”

“คงจะหายตัวไปแล้วสินะ”

พวกเธอเข้าไปก๊วหนึ่ง

อาร์ทีเซียรู้จักฝีมือของมาร์เซอเนสคาเมลเลียดียิ่งกว่าใคร ตอนนี้น่าคงไม่มีหลักฐานหรือพยานใดๆ หลงเหลืออยู่อีกแล้ว

เพราะแบบนี้เธอถึงได้พยายามวางเหยื่อล่อ เพื่อจับให้ได้
คาหนังคาเขาในที่เกิดเหตุ

เฮลลีย์ก้มศีรษะลง

“ขออภัยค่ะ”

“ไม่เป็นไร ช่างมันเถอะ เป็นเพราะข้าพืนตัวข้าเกินไปนั่นละ
ถึงอย่างไรเจ้าก็ไม่มีทางหยุดมันได้อยู่แล้ว”

“ท่านหญิง...”

อาร์ทีเซียจมอยู่กับความคิดครุ่นหนึ่ง

ก่อนจะลั่นหมดสติไป เธอไม่เคยคิดว่าจะมีคำพูดเกี่ยวกับ
‘ข้อหากบฏ’ ออกมาเลยด้วยซ้ำ

เดิมทีแผนการนี้ก็แค่เป็นเพียงแผนการที่สร้างขึ้นอย่าง
เร่งด่วน เพื่อรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน
เท่านั้น การจะหวังให้มันบรรลุผลสำเร็จตามที่ต้องการโดย
ไม่มีปัญหาอะไรย่อมเป็นความคิดที่เพ้อฝัน

อาร์ทีเซียคิดว่าเธอน่าจะให้การดูแลบิชอปอาคิมก่อนเป็น
อันดับแรกตั้งแต่ตอนที่ลืมนตาตื่นขึ้นมา แต่ถึงอย่างนั้นก็ทำอะไร
ไม่ได้ เพราะเรื่องมันผ่านไปแล้ว

แม้แต่แผนการที่วางไว้อย่างรอบคอบมาตั้งแต่ต้น ก็ยังมี
ความเสี่ยงที่จะล้มเหลวได้เมื่อเผชิญกับตัวแปรที่ไม่คาดคิด

และนี่ก็เป็นเรื่องที่อาร์ทีเซียไม่อาจควบคุมได้

“ช่วยไม่ได้ละนะ คงต้องหยุดเรื่องนี้ไว้เท่านี้แล้วละ”

“ท่านหญิงคะ...”

เฮลลีย์กัมศิระชะลงอย่างทำอะไรไม่ถูก

“ก็แค่โชคไม่ดีอย่างที่หวังไว้เท่านั้นเอง ไม่ต้องชุดคู่อะไร
มากไปกว่านี้แล้ว ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาที่ต้องเอาตัวเองลงไปเสี่ยง
ขนาดนั้น”

บางทีองค์จักรพรรดิอาจจะกำลังยื่นมือเข้าไปจัดการกับ
ปิชอบอาคิมในแบบของตัวเองอยู่ หากชุดไปผิตทาง อาจจะ
เปลือยไปแต่เรื่องนั้นเข้าก็เป็นได้

เดิมทีเธอก็มีแผนการอื่นในการรับมือกับแกรนด์ดยุก-
รอยการ์อยู่แล้ว และการเดินทางทำตามแผนเดิมก็เป็นทางเลือก
ที่ดีกว่าอย่างที่คิดเอาไว้ไม่มีผิด

แม้เฮลลีย์จะยังมีสีหน้าไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไรนัก
แต่หล่อนก็พยักหน้ารับ

“เข้าใจแล้วค่ะท่านหญิง มีคำสั่งอะไรเพิ่มเติมอีกหรือเปล่าคะ”

“ท่านเซดริกค่ะ”

อาร์ทีเซียถามอย่างไม่นึกหวั่นไหว เพราะนี่ไม่ใช่คำถาม
ส่วนตัว แต่เป็นการถามเพื่อทำความเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

“ส่งข่าวไปแล้วหรือยัง”

“ค่ะ มีคนจากหน่วยอัศวินของเอพ็รอนออกเดินทางไปรายงานโดยตรงแล้ว ถึงแม้เรื่องจะค่อนข้างเร่งด่วน แต่เราก็ได้จัดบันทึกข้อมูลที่สำคัญแยกเอาไว้ และจะส่งให้ถึงมือท่านชายโดยเร็วที่สุดค่ะ”

“เข้าใจแล้ว รออยู่ตรงนั้นก่อนก็แล้วกัน”

อาร์ทีเซียสั่งให้คนนำกระดาษาและปากกามาให้ ก่อนจะนั่งเขียนจดหมายสั้นๆ อยู่บนเตียง

‘หากยังแสดงท่าทีแข็งกร้าวเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่มีหลักฐานปรากฏออกมา ผลที่ตามมาจะกลายเป็นล้มเหลวทางการเมืองได้ค่ะ ตอนนี้เราได้รับผลประโยชน์เท่าที่จะสามารถชักตวงได้มาหมดแล้ว ถึงเวลาที่ต้องยุติสถานการณ์ ก่อนที่ฝ่ายบาทจะทรงรู้สึกเสียใจที่มอบอำนาจให้กับท่านชายมากเกินไปแล้วละค่ะ’

อาร์ทีเซียเขียนสั้นๆ เพียงแค่นั้น

เธอครุ่นคิดในส่วนของการลงนามอยู่พักหนึ่ง แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจไม่เขียนอะไรลงไปเลย

จากนั้นก็พับครึ่งจดหมายแล้วนำใส่ซอง ก่อนจะยื่นให้เฮลลีย์

“นำจดหมายฉบับนี้ไปส่งให้ท่านเซดริก และเจ้าต้องเป็นคนส่งให้ถึงมือเขาด้วยตัวเองเท่านั้น”

“ค่ะ”

“หลังจากนั้นก็ยังไม่ต้องรีบร้อนมารายงานข้าฯ ไปพักผ่อนสักหน่อยเถอะ ข้าเองก็ต้องนอนแล้วเหมือนกัน”

“เข้าใจแล้วค่ะ”

เฮลลีย์ไค้งคำนับอย่างสุภาพก่อนจะเดินออกไป
อาร์ทีเซียมองจ้องไปในอากาศอย่างเงิบงันอยู่ครู่หนึ่ง
เมื่อรู้สึกปวดตื้อๆ บริเวณท้องน้อย เธอก็ขยับตัวเข้าไป
ใต้ผ้าห่ม แล้วพยายามข่มตานอน

ในเวลานั้น เซดริกยังอยู่ที่พระราชวัง

เขาอยู่ร่วมกับตัวแทนของศาสนจักรที่นำโดยอาร์ชบิชอป
รวมถึงผู้พิพากษาที่ได้รับการแต่งตั้งจากจักรพรรดิ ทั้งยังมี
อัศวินราชองครักษ์และผู้อาวุโสจากสภาขุนนางที่เข้าร่วม
สังเกตการณ์ด้วย

เบื้องหน้าพวกเขาคือเหล่านักบวชที่ถูกลากตัวมาด้วยข้อหา
พยายามลักพาตัวอาร์ทีเซีย

แม้ว่านี่จะเป็นการให้ปากคำอย่างเป็นทางการครั้งแรก แต่พวกเขาทุกคนล้วนถูกสอบสวนอย่างหนักจากอัศวินของ เอฟบรอนและหน่วยอัศวินราชองครักษ์มาก่อนแล้ว

นักบวชที่ตกใจกลัวจนตัวสั่นพากันสาบานตนในนามของ พระเจ้า พร้อมทั้งให้การว่าเรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นภายใต้คำสั่ง ของบิชอปอาคิม

แม้บิชอปอาคิมจะไม่ได้เข้าร่วมการสอบสวน แต่ กระบวนการนี้ก็ถือเป็นการพิจารณาคดีโดยพฤตินัย

โดยปกติแล้ว ความผิดในข้อหาทรมานนั้นไม่จำเป็นต้อง มีการไต่สวนพิเศษ เนื่องจากจะถูกระงับชีวิตทันที แต่เหตุผล ที่ต้องดำเนินคดีตามขั้นตอนมากมายขนาดนี้ก็เพราะอีกฝ่าย เป็นถึงบิชอป

ข่าวการเสียชีวิตของบิชอปอาคิมถูกส่งมาถึงในช่วงเวลาที่ กระบวนการพิจารณากำลังจะสิ้นสุดลง

อัศวินที่เดินทางมารายงานตัวกับเซดริกนำข่าวมาถึงเร็ว ที่สุด นอกเหนือจากนั้น ข้อมูลก็ถูกส่งผ่านไปตามช่องทางของ แต่ละคน

เหล่าบิชอปเริ่มมีสีหน้าซีดลง ในขณะที่ผู้พิพากษาและ บรรดาขุนนางต่างก็พากันซุบซิบ

“เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไงเนี่ย หรือจะเป็นอาการของโรคลมชัก”

“ได้ยืนยันว่าอาจจะเป็นการฆ่าตัวตายด้วยการดื่มยาพิษนี่”

เสียงบทสนทนาเบาๆ ที่แลกเปลี่ยนกับคนข้างๆ อย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้คนอื่นได้ยิน ค่อยๆ รวมตัวกันจนกลายเป็นเสียงฮือฮา

เซดริกยกมือทั้งสองขึ้นลูบไปหน้า เขารู้สึกปวดศีรษะ

อเมเลียเอ่ยกระซิบกับเขาเบาๆ

“เรื่องมันชักจะยุ่งยากขึ้นแล้วละค่ะท่านแกรนด์ดยุก คงไม่ได้พบจดหมายลาตายด้วยใช่ไหมคะ”

“ตามที่ได้รับข้อมูลในตอนนี ก็ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้น”

“ถ้าอย่างนั้น ก็คงมีโอกาสดำที่จะเป็นการฆ่าตัวตายสินะคะ”

“แต่ดูเหมือนขวิดยาที่มีพิษจะเป็นของบิชอปอาคิม มาตั้งแต่แรกแล้วนะสิ และเขาก็น่าจะดื่มมันเข้าไปเองด้วย”

“ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าตัวตายหรือการฆาตกรรม แต่มันก็สร้างความยุ่งยากให้เราแล้วค่ะ ถ้าเป็นแค่การเสียชีวิตแบบฉับพลันจากอาการชักจริงๆ ก็ดีสิ...”

ขณะนั้น บิชอปนิกอสที่เพิ่งหารือกับอาร์ชบิชอปเสร็จ ก็เดินตรงเข้ามาหาเซดริก

“ทางวิหารจะให้ความร่วมมือในการสืบสวนทุกเรื่องอย่างเต็มที่ หวังว่าจะไม่มีการเข้าใจผิดกันนะครับ ท่านแกรนด์ดยุก”

บิชอปนิกอสมีสีหน้าซีดเซียว

“ท่านบิชอปนิกอสคิดว่าบิชอปอาคิมฆ่าตัวตายหรือเปล่าครับ”

“อาคิมเป็นคนที่มีความหยิ่งในศักดิ์ศรีของตัวเองมากครับ”

บิชอปนิกอสหลุบตาลง

“ข้าเข้าใจความหมายของท่านแล้วครับ”

“ท่านแกรนด์ดยุก...”

“แต่ในตอนนี้ ข้าคงยังไม่อาจให้คำมั่นสัญญาได้ ว่าทางวิหารจะไม่พบกับปัญหาใดๆ อีก”

ขณะที่กำลังสนทนาเรื่องนั้น เฮลลีย์ก็มาถึง

เซดริกไม่ได้ตกใจอะไร เพียงแต่เขารู้สึกเศร้าใจเล็กน้อย

บอกให้พักผ่อนแล้วแหละ

แต่เขาก็รู้ว่าอาร์ทีย์เซียไม่ใช่คนที่จะยอมหยุดพักง่ายๆ และเขาก็ไม่สามารถห้ามเธอได้ด้วย

นี่คือสิ่งที่เธอทำมาโดยตลอด ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถบอกให้เธอวางมือจากเรื่องทั้งหมด แล้วไปนั่งอ่านหนังสือนิตานอยู่

ในห้องนอนอันเงียบสงบและปลอดภัยเพียงเพราะมีเด็กอยู่ในห้องได้

และในความเป็นจริง เขาก็ยังต้องการคำแนะนำจากอาร์ทีเซียอยู่

เฮลลีย์ส่งจดหมายของอาร์ทีเซียให้เซดริกเงียบๆ เขาจึงเปิดอ่านผ่านๆ แล้วเอ่ย

“เข้าใจแล้ว”

“จะให้ข้าบอกอะไรกับท่านหญิงไหมคะ”

“...บอกว่าไม่ต้องกังวลและพักผ่อนให้เต็มที่ก็พอ คินนี่ข้าคงต้องกลับดึก”

เฮลลีย์โค้งคำนับอย่างสุภาพอีกครั้งก่อนจากไป

“ท่านหญิงว่าอย่างไรบ้างคะ”

อเมเลียถามด้วยสีหน้าสงสัยใคร่รู้

“ตอนนี้ถึงเวลาที่ควรหยุดแล้วนะ”

“ท่านหญิงยังชาญฉลาดไม่เปลี่ยนแปลงเลยนะคะ เพราะเรื่องที่บิชอปอาคิมมีผู้สนับสนุนอยู่เบื้องหลังก็ยังคงเป็นเพียงการคาดเดาเท่านั้น แคมตอนนี้ก็ยังไม่มีความเชื่ออะไรที่น่าสงสัยเลยด้วย เรื่องที่ว่าเป็นการฆ่าตัวตายหรือฆาตกรรมเองก็ยังไม่แน่ชัด”

“นั่นสินะ”

“ถ้าขึ้นปล่อยให้เรื่องนี้ยืดเยื้อต่อไปโดยไม่มีผลลัพธ์ที่ชัดเจน ฝ่าบาทอาจจะรู้สึกไม่พอใจขึ้นมากก็ได้ค่ะ”

เซดริกพยักหน้า เขาเข้าใจดีว่าอาร์ทีเซียและอเมเลียกำลังพูดถึงอะไร

เขาพับจดหมายของอาร์ทีเซียเป็นสี่ทบแล้วเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อ นี่ก็เป็นจดหมายที่ต้องเผาทำลายทิ้งเช่นกัน

เมื่อเซดริกลุกขึ้นยืน เสียงพูดคุยรอบๆ ก็เริ่มดังขึ้น

“การพิจารณาคดีในวันนี้ขอยุติลงแต่เพียงเท่านี้”

เซดริกกล่าว บิชอปอาคิมเองก็เสียชีวิตไปแล้ว ต่อให้ฟังคำให้การจากนักบวชเหล่านี้ไปก็ไม่มีความหมายอะไร